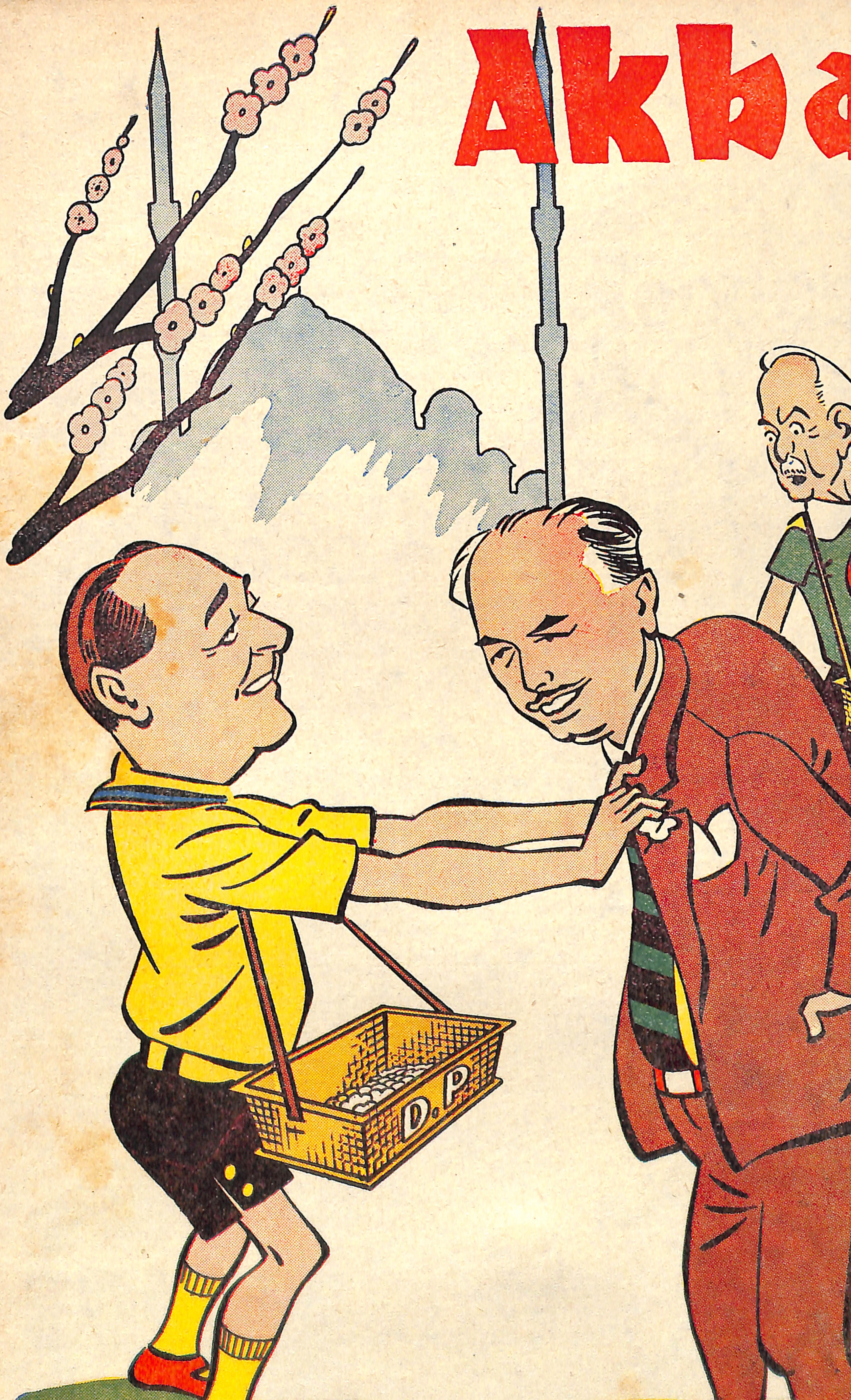

D.P

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL ď - 409

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 318 C.: 13 17 NİSAN 1958 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

TARAFSIZLIK

BİZİM memlekette tarafsız kime derler, biliyor musunuz?.. Ancak sizin gibi düşünen, sizin gibi konuşan, sizin gibi yazan adama!

Ama, bu «siz» kimdir?.. Halk Partisine göre... Evet, iş çatallaştı: Kasım Gülek mi? Faik Ahmet Barutçu mu? Turhan Feyzioğlu mu? Yoksa, Nihat Erim mi?.. Bunların hepsi Halk Partilidir ama, parti içinde partiler kurmuş partili...

Millet Partisine göre... Evet, iş yine çatallaştı: Fazla isim saymıyayım, son misal, kapı dışarı edilen Boyacıgiller değil mi?

Hürriyet Partisine göre... Evet, iş bu sefer de çatallaştı: Fevzi Lûtfi Karaosmanoğlu ile Cihat Baban'a, Feridun Ergin'le Aydın Yalçın'a, Turan Güneş'le Coşkun Kırca'ya siyasî mizaçları eşit insanlar diye bakabilir misiniz?

Demokrat Partiye gelince... E, insaf edin, Etem Menderes'le Namık Gedik, Sıtkı Yırcalı ile Tevfik İleri arasında doğu ile batı, güneyle kuzey ayrılığı yok mudur?..

Şimdi siz, dört bayrak altında birleşmiş bu birbirinden uzak insan gruplarından başka, sahiden hür, sahiden bağımsız bir düşüncenin adamı oldunuz mu, yandınız: Herkes, kendi yönünden size bir taş atacaktır!

Evvelki hafta bu sayfada çıkan «Başvekiller» yazısı bu talihsizliğe uğrıyanlardan biri oldu...

Şikâyetler iki noktada toplanıyor:

1 — İkinci Başvekilden neye bahsetmedin? Tarafsızlık böyle mi olur?

2 — İnönü devrini anlatırken: «Türkiye haritası üstünde soba borusundan başka tüten baca göremezdiniz» demeğe kalemin nasıl vardı?.. Şeker fabrikalarının, dokuma fabrikalarının, demir, çelik fabrikalarının bacaları nedir? Tarafsızlık böyle mi olur?

Pekiiiy, cevap vereyim:

1 — Türkiye Cumhuriyetinin ikinci Başvekili, bugün, Cumhurbaşkanıdır. Kanun, Cumhurbaşkanlarını günlük politikanın dışında ve üstünde tutar. Onun Başvekillik devrini methedersem, siz bana «dalkavuk» dersiniz. Zemmedersem, ben suçlu olurum!

2 — İnönü devrini anlatırken «Vatan haritası üstünde soba borusundan başka tüten baca yoktu» dedim... Yalan mı? Birinci Dünya Savaşından ve İstiklâl Kavgasından sonra elimize nasıl bir vatan geçti?.. Soba borusu bile değil, yer yer yangın dumanları tüten perişan bir toprak değil mi?.. İnönü, böyle bir toprak üstünde hükûmet kurdu... Tüttürdüğü bacaları görmiyecek kadar ne gözlerim kör, ne vicdanım nankör!

Anlattığım ve anlatmak istediğim şudur: O günler ki, her şeyin temelini, külleri kıvılcımlı bir yangın yerine yeniden atacaktık, daha canlı, daha hızlı, daha atılgan, uykusuz, duraksız bir kalkınma coşkunluğu isterdi...

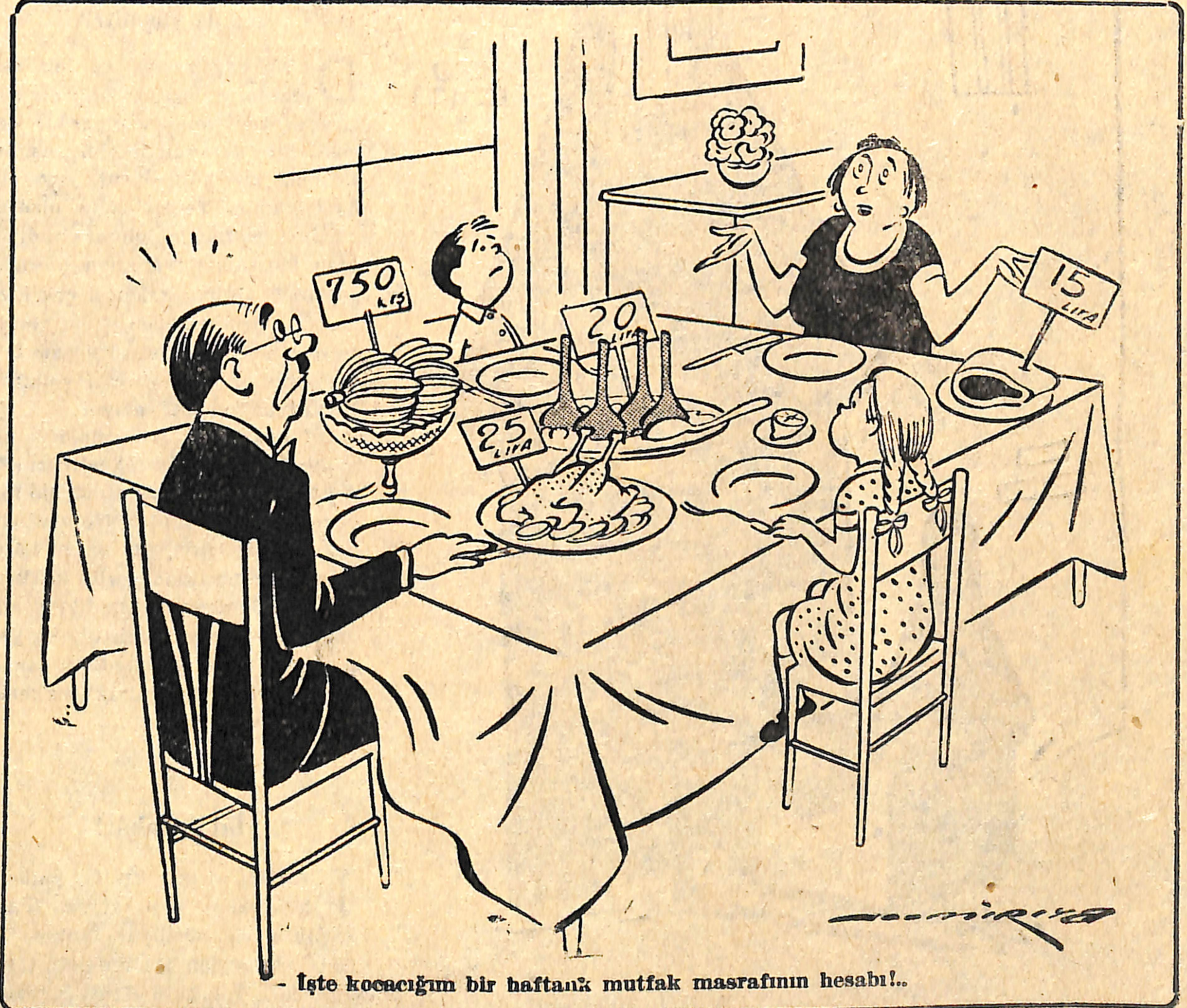
Sırası gelmişken söyliyeyim: Ben, Sayın İsmet İnönü'nün büyük bir devlet adamımız olduğuna inanmış, küçük bir gazeteciyim. Onun doğumundan Cumhurbaşkanı olduğu güne kadarki hayatını romanlaştıran bir kitabın da yazarıyım. Bu kitap, iki kere basıldı ve tükendi. Üçüncü baskısı da, tek kelimesi değiştirilmeden yapılacaktır. Çünkü, tek kelimesinden caymış değilim!

Tarafsız yazar, bağımsız yazar bana derler, aziz dostlar... Bugün o partizanın, yarın bu partizanın borusunu çalan zamane borazancılarına değil!

Asıl işin gülünç tarafı nedir, bilir misiniz?.. Dünyanın bütün kabadayılıklarını benden isteyen bu öfkeli okuyucuların, yazdıkları mektuplara imzalarını bile atamıyacak kadar korkak oluşları!

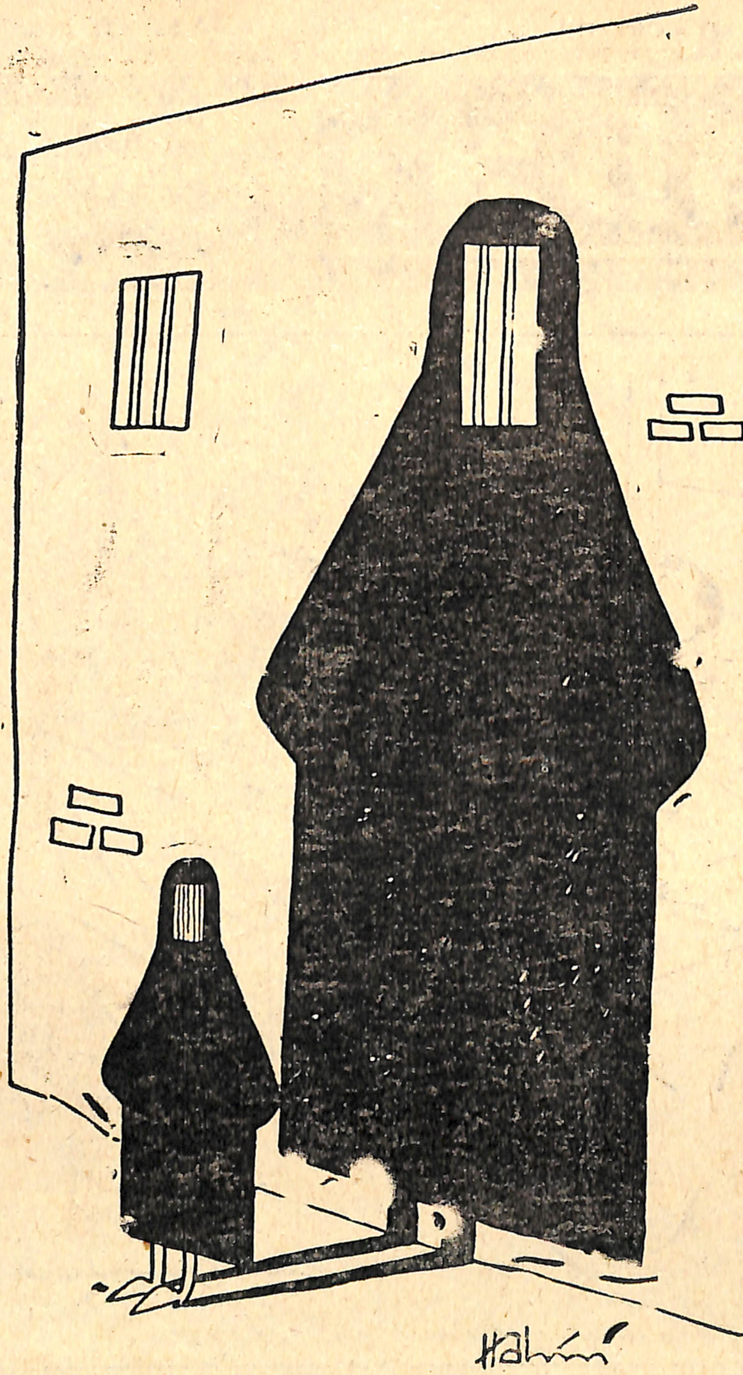
Gülünç mü dedim? Hayır, hayır, ağlanç!

Yusuf Ziya ORTAÇ

- İşte kocacığım bir haftanın mutfak masrafının hesabı!..

Akbaba
Sevgili okuyucularına tatlı bir Şeker Bayramı diler.

YAZISIZ!..

olaylar Alaylar

Ne ile yaşanır?

DÜNYA gazetesi, «Yalnız ekmekle yaşanmaz» adlı bir hâtıranın reklâmını yapıyordu. Bu, eski bir komünistin hâtırasıdır. Dünya, bu hâtıraların yayınına başlamadan, Yeni Gazete, birden, «Yalnız ekmekle olmaz» adiyle aynı hâtıraları tefrikaya başladı.

Buna, Dünya gazetesi çok kızmış. Adını vermeden, Yeni Gazete'ye «teessür ve teessüflerini» bildirdikten sonra, «kanunî yollara» başvuracağını da yazıyor.

İki gazeteden hangisinin haklı çıkacağı şimdiden kestirilemez. Ama elbette, hangisi «telif hakkı» ödemişse, o haklıdır. Ne var ki, her iki gazetenin, adı geçen hâtırayı reklâmlarında «telif hakkı»nın ödendiği, satın alındığı yazılı değildi. Yalnız ekmekle olmaz, yaşanmaz... Doğru, çok doğru ama, gazetecilikte de yalnız makasla yaşanmıyor artık.

※

İki fedakâr!

TARİH, birçok kralın, padişahın, şahın, imparatorun fedakârlıklariyle süslüdür. Yakın tarihte bunlardan iki fedakâr tanıdık: Biri, İngiltere Kralı Sekizinci Edvar, öbürü de İran Şahı... İngiltere Kralı, Madam Simpson'un aşkı uğruna tahtını feda etmişti... İran Şahı da, tahtı uğruna Süreyya'nın aşkını feda etti!

İnanmamıştım!

GAZETELERDE, yüksek ses sanatkârlarımızdan Müzeyyen Senar'ın sesini kaybettiği haberi çıktı. Bayan Senar, «Sesimi kaybetmedim, dedikodu çıkarmışlar» diye bu haberi yalanladı.

Doğrusu bu haberi yalanlamak bile istemezdi. Senar, gazeteci değil, yazar değil, şair değil ki sesini kaybetsin. Sesini kaybeden yazar çoktur ama, sesini kaybeden okuyucu bizde hiç görülmemiş!

※

Yarını düşünmemek...

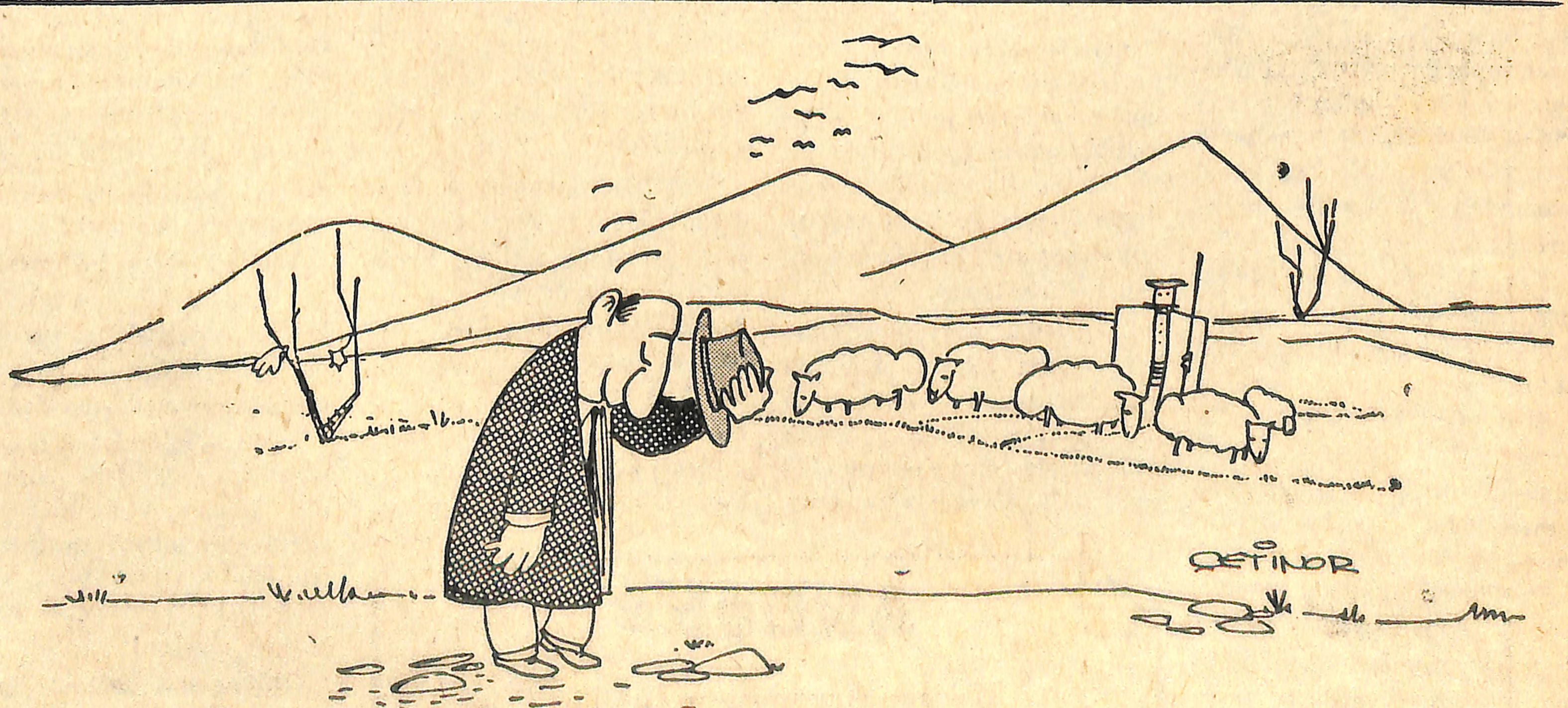
HALİT Fahri Ozansoy, kendisi de mizah yapar. Mizah diye yazdığı yazılar pek mizah değilse de, ciddî yazıları doğrusu oldukça başarılı mizah sayılabilir.

Havadis gazetesindeki bir tiyatro eleştirmesinde üstat, gülmeyi şöyle anlatıyor:

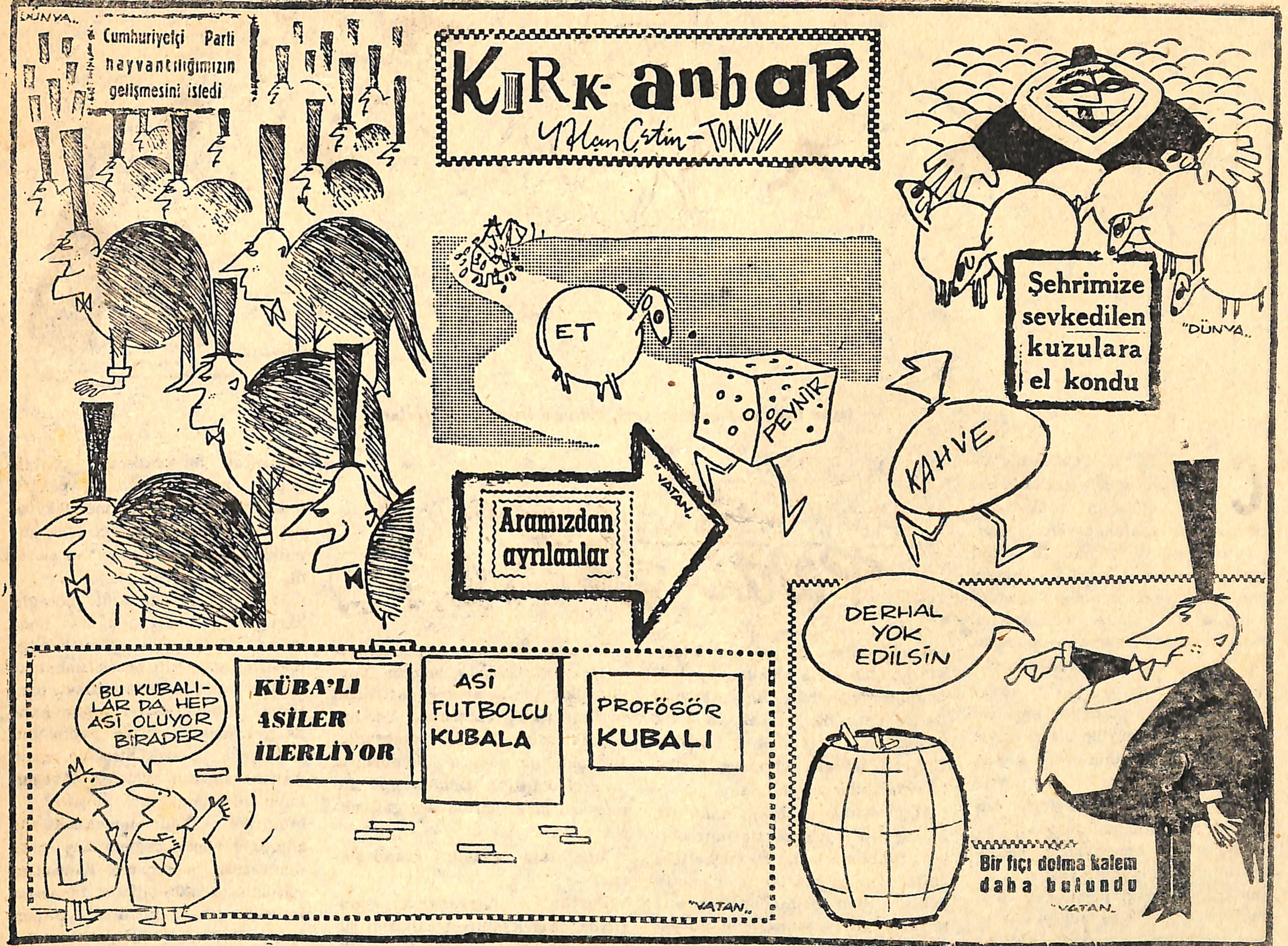
«Gülmek, fâniler için, yarının karanlık meçhulünü düşünmemek için en güzel koruyucu bir silâhtır.»

Bir cümlede alt alta iki «için» sıralayan sayın edebiyat öğretmeni Bay Ozansoy'a göre gülme «yarının karanlık meçhulünü düşünmemek için koruyucu silâhsa...» imiş.

Bir yanlışlık olacak, yarının karanlık meçhulünü düşündürmeyen gülme değil, esrar, afyondur. Yoksa üstat esrarla mizahı birbirine mi karıştırdı?..

Saygı duruşu!..

Tören - Şölen!

İSTANBUL Hemşeriler Cemiyeti bir toplantı yapmış. Bu toplantıya iki bin kişi çağırılı imiş, ama gele gele otuz kişi gelmiş.

Önümüzde bu kadar da resmî örnekleri varken, bazı çok kolay işleri bir türlü öğrenemiyoruz. İstanbul Hemşeriler Cemiyeti, törenden sonra bir de şölen olduğunu söyleseydi, o zaman otuz kişi bile çağırmış olsalar:

— Hep hemşeriyik... diye otuz bin kişi topalntıya dolardı!

Aşk - Meşk!

BİR Amerikalı daha Müslüman olmuş. Din değiştiren Amerikalı, kendi dininden bir kötülük mü görmüş, yoksa bütün dinleri incelemiş de, kendine en uygun, doğru gelen dini mi benimsemiş? Hayır, değil. Gazete, «Sevdiği kızla evlenmek için bir Amerikalı Müslüman oldu» diye yazıyor.

Bu gönül denilen kuş pek hoppadır, daldan dala konar. Sevda yüzünden Müslüman olan Amerikalı, altı ay sonra bir Yuhudi güzeline, üç ay sonra bir Ermeni dilberine tutulursa ne olacak?

Yaşadığımız yüzyılın insanları işte böyle: aşk için din, meşk için parti değiştiriyorlar.

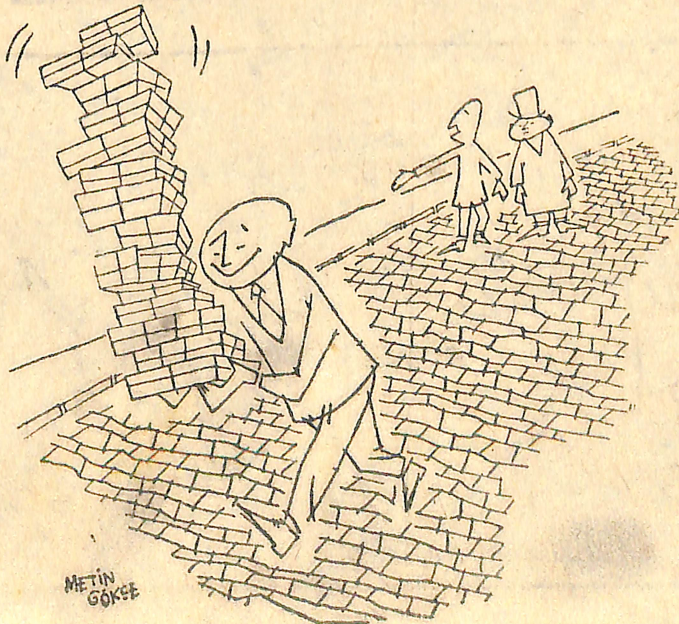
Altın yumurta!

Harika çocuklarımızdan birinin şerefine, zengin aile dostlarından biri büyük bir ziyafet veriyordu. Yemeğin yarısında ayağa kalktı ve elini çocuğun omuzuna koyup, dokunaklı bir konuşma yaptı. En sonunda da:

— Biz, dedi, bu minicik yıldızımıza çok şeyler borçluyuz...

Sonra, öbür yanında oturan, harika çocuğumuzun annesine doğru dönerek ilâve etti:

— Altın yumurtlayan tavuğa da tabii!..

— Zavallı... Şeker hastası!..

Hani oruç?...

Geçen hafta Profesör Kubalı meselesi Meclise getirilmişti. Maarif Vekili, ter dökerek sözlü soruları cevaplandırırken, ağzı kurumuş olacak ki, bir yudum su içmiş. Muhalefet sıralarından hemen feryadı basmışlar:

— Hani oruç?.. Hani oruç?..

Allah, Allah!.. Artık bu muhalifler de çok oluyorlar doğrusu... Daha seçimlere üç buçuk sene var. Şimdi namazın, orucun sırası mı?..

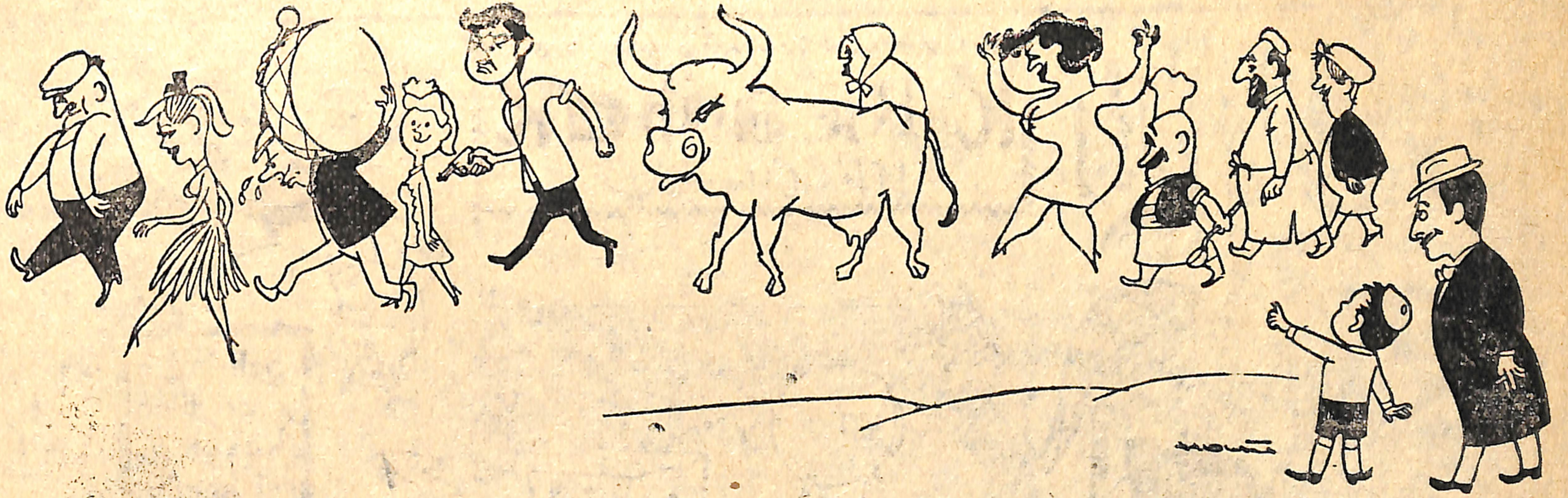
ÇİMDİK

İşi büyütmüş!

Gazeteler yazdı: Bir kamyonlu dolandırıcı yakalanmış...

Bunu konuşan iki yeni zenginden biri herifi ayıpladı:

— Çok toy şeymiş be... İnsan işi o kadar büyütür mü?.. Böyle şeyler için en güzel vasıta otomobildir!

— Baba bak, sinemacılar yerli film çevirmeğe gidiyorlar!..

HAYVANCI Parti

ADNAN VELİ

CUMHURİYETÇİ Satvet Partisi» nin genel başkanı, o gün ilk basın toplantısını Semiramis pastahanesinde yapıyordu. Üstü yeşil çuha ile örtülü uzun masanın çevresine, gazete muhabirleri sıralanmıştı. Fotoğrafçılar da ayakta duruyorlardı. Genel başkan, sigarasını önündeki tablaya bastırdıktan sonra söze başladı:

— Aramızda bulunan gazeteci arkadaşlarımı büyük bir sevgiyle selâmlamak, yurdun semalarında bir yıldız gibi parlıyan partimizin ilk ve şerefli bir vazifesidir. Bugün memleketimizde bulunan siyasî partiler, basına karşı maalesef anlayışlı davranmıyorlar. Ama biz, basın'ın, memleket hizmetindeki büyük rolünü iyi kavramış bulunuyoruz. Öteki partiler basın'a karşı âdeta «Yakalayın, basın, ezin» politikası takip ediyorlar. Bu politika aslında «basın» politikası değil, «karpuz kabuğuna basın» politikası halinde netice verecektir.

Arkadaşlar partimizin politikasını ve programını, sizlere burada kısaca açıklamak isterim.

Dün vilâyetin tasdikinden çıkan programımızın ilk umdesi, memleketin iktisadî durumunu ele almaktadır. Eğer piyasayı dolaşacak olursanız, ihtiyaç maddelerinin günden güne ortadan kaybolduğunu görürsünüz. Bu dert belki ileride daha da artacak ve artık dayanılmaz bir hale gelecektir. Biz, bu iktisadî çıkmazı, ancak hayvancılıkla yenebiliriz.

Hayvancılık deyince tabiî ilk akla gelen şey, domuzlarımız oluyor. Bilirsiniz ki bu memleketteki kadar domuz, hiç bir memlekette yoktur. Hem bizim domuzlarımız gayet yağlı ve semiz olur. Sosyal geleneklerimize göre halkımız domuza el sürmek istemez. Onlara hınzır gözüyle bakar. Onun için bu hınzırları ihraç etmek, halkımızın hem psikolojisine, hem de menfaatlerine uygun bir harekettir. Biz, kızdığımız kimseye, «Domuz gibi herif» deriz. Aslında domuzlara kızmamak, onlardan istifade yollarını araştırmak zorundayız. Domuzculuğumuzu geliştirerek, memlekete bol döviz girmesini sağlamak, partimizin ilk vazifesi olacaktır.

Domuz ihracatı yapacağımızı duyan bazı celepler, zengin vurguncular ve karaborsacılar, belki bu kararımız karşısında endişe edeceklerdir. Fakat etmesinler. Biz şimdilik sadece domuzlarla meşgul olacağız. Domuz oğlu domuzlara belki ileride sıra gelecektir.

Muhterem gazeteci arkadaşlarım,

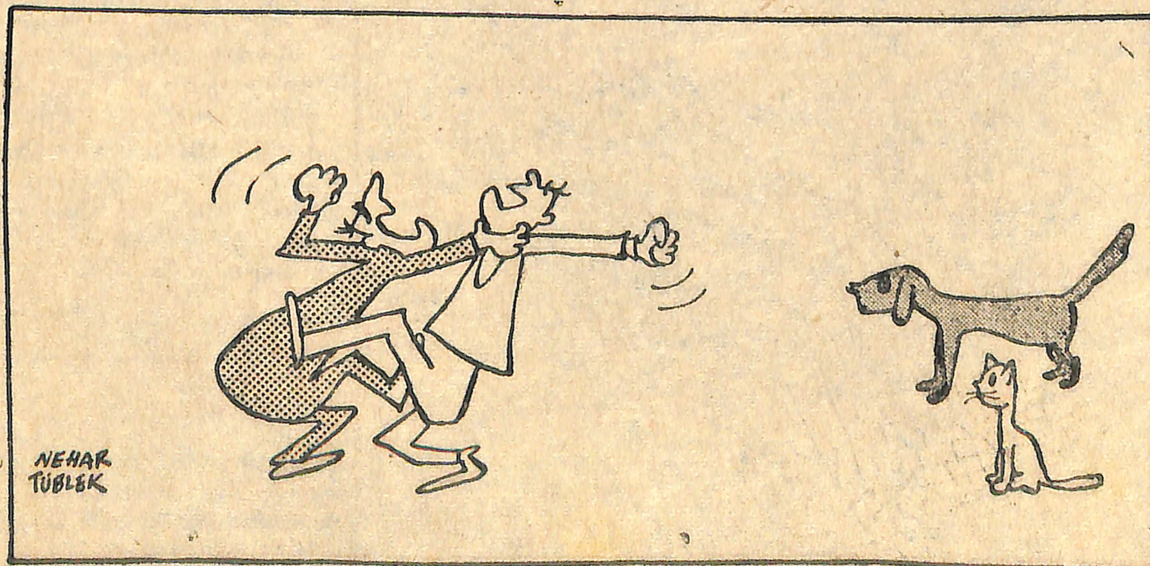
Partimizin hayvancılık konusunda, ikinci faaliyet sahasını sümüklü böcekler teşkil ediyor. Sümüklü böcek deyip de geçmemeliyiz. Sümüklü böcek gerek kendi vücudu, gerekse kabuğu itibariyle çok faydalı bir mahlûktur. Partimiz, dokumacılık sanayiinde büyük bir inkılâp yapmayı, sümüklü böcekler sayesinde mümkün görmektedir. Malûmu âlileri, sümüklü böcek devamlı şekilde salya ifraz ederek, dolaştığı zeminde çok hoş bir parlaklık meydana getirir. Binaenalehy, sümüklü böceği, bir metre kare patiska üzerinde dolaştırarak, bu patiskayı parlak poplin haline koymak pekâlâ mümkündür. Esasen memlekette poplin sıkıntısı çekildiği için, sümüklü böcekleri kısmen bu sahada kullanmak faydalı olur.

Bilirsiniz ki, sümüklü böceğin kabuğu da sedef düğme imalâtında kullanılır. Gömlek düğmelerini sümüklü böcek kabuklarından yaparlar. Binaenaleyh partimiz, hem patiskayı poplin haline getirmek, hem de gömleğin düğmesini tedarik etmekle, genç demokrasimizin gömlek dâvasını temelinden halletmiş olacaktır.

Ayrıca yabancı memleketlerde sümüklü böcek değerli bir gıda maddesidir. Bilhassa Fransa'da sümüklü böceğin pilâkisi, tavası ve salçalısı çok makbuldür. Bunun için sümüklü böceklerimizi de, kısmen ihraç etmemiz gerekiyor. Zaten sümüklü böcekler memlekette kaldığı müddetçe, bir çok işlere de menfi örnek oluyorlar. Bu bakımdan kendilerini, memleketimiz için zararlı sahalardan alarak, döviz kaynağı haline getirmeliyiz.

Partimizin bir umdesi de, tesbih böceklerine aittir. Vilâyette, Belediyede ve bir çok müesseselerimizde çalışan personelin yıllık tesbih ihtiyacı binleri aşmaktadır. Yurtta kahve bulunmadığı için, hepimiz bu yokluğa katlanıyoruz. Fakat tesbih hürriyetini kısmak için ortada hiç bir sebep yoktur. Bu mesele, küçük bir teşkilât işidir. Tesbih böceklerini topladıktan sonra, bunları havagazı fırınında kurutup ince bir ipliğe dizmek, memleketin tesbih dâvasını kökünden halledecektir. Aynı zamanda memurların, öğretmenlerin ve emeklilerin, geçim zorluğu karşısında «Yâ sabır» çekmelerini, elden geldiği kadar kolaylaştırmak maksadiyle, geniş bir tesbih endüstrisine ihtiyacımız aşikârdır. Partimiz bu endüstiriyi de kısa zamanda gerçekleştirecektir.

Güvercin gübresinin, millî kalkınmamızdaki önemli rolüne gelince: Bu gübrenin dünya çiçek ziraatindeki rolünü hatırdan çıkarmıyan partimiz, güvercin güb-

YAZISIZ!..

resi istihsalini mükemmel şekilde organize etmek kararındadır. Cami avlularında uçuşan güvercinlerin bıraktıkları gübreyi, yere düşmeden yakalamak için, partimizce «Tepsililer teşkilâtı» kurulacaktır. Bu teşkilât mensupları, ellerinde tepsiler bulunduğu halde, cami avlularında istihsal yapacaklardır. Şimdilik bu vazifeyi seyyar börekçiler, şerbetçiler, simitçiler ifa etmekte iseler de, bunları daha verimli hale koymak zamanı gelmiştir. Ancak Belediyece teşkil edilen ve Taksimle Tünel arasında yere sigara atanları gözetleme işiyle görevlendirilen Belediye zabıtası, güvercin gübresi istihsalinin, Belediye tâlimatnamesine uygun olmadığını söylemektedir. Oysa ki ayni Belediye zabıtası, İstanbul sokaklarına günde yirmi beş bin kilo gübre bırakan beygir arabalarına karşı, son derece kayıtsızdır. Bu bakımdan gübre işini mutlaka ve önemle ele alarak, istihsali sür'atle plânlaştırmak zorundayız.

Nihayet memleketimizin en mühim döviz kaynaklarından birisi de, eşek arıları meselesidir. Biz bugüne kadar eşek arılarından istifade çarelerini maalesef araştırmış değiliz. Eşek arılarının faaliyette bulunduğu memleketlerde, siyasi konuşmalar oldukça yumuşak cereyan eder. Yani eşek arıları, söz düellolarında, bir çeşit fren vazifesi görürler. Bu bakımdan Avrupa memleketlerinde eşek arılarına rağbet fazladır. Ama bizim memleketimizde bu hususa önem verilmez. Halbuki eşek arısı bizim için büyük bir döviz kaynağıdır. Bu bakımdan partimiz, eşek arısı istihsalini sür'atle organize etmek kararındadır. Bunun istihsali de çok basit ve masrafsızdır. Bir eşeği kesip derisini yüzdükten sonra, etini açık havaya bırakacak olursak, civardaki bütün sinekler, gelip hayvanın üstüne konarlar. Eşek etinin kanını emen bu sinekler, tekrar havalandıkları vakit, derhal eşek arısı halini alırlar. Bunları ağ torbalarla yakalamak ve canlı olarak Avrupa memleketlerine sevketmek lâzımdır. Şu halde eşek arısı elde etmek için iki unsura ihtiyaç var demektir. Birincisi eşek eti, ikincisi de kara sinek... Edirnekapı ve civarındaki sucuk ve sosis imalâthanelerinde çok miktarda eşek eti ve kara sinek bulunduğu için, bu havalide kurulacak bir avlama teşkilâtı, memleketimize servetler sağlıyacak derecede istihsal yapabilecektir.

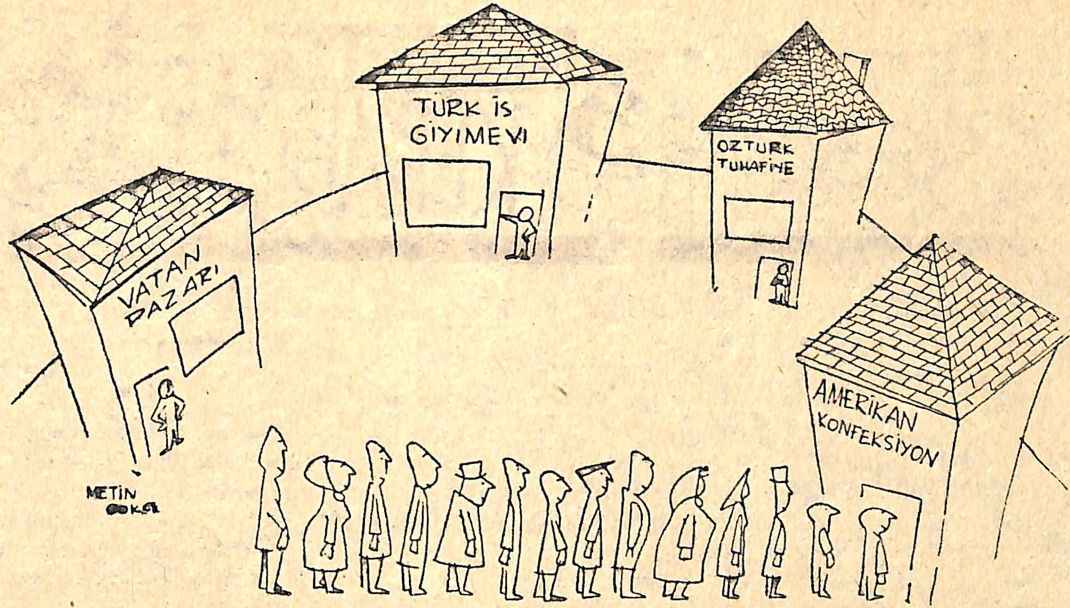
İstanbulda hem kara sinek ve hem de eşek tedariki bakımından bir sıkıntı bahis konusu değildir. Bilhassa eşeklerimiz çok iyi beslendikleri için, onların kanını emecek sinekler de çok semiz ve yağlı olacaklardır.

Netice itibariyle memleketimiz, ihtısasa dayanan plânlı bir çalışma sonunda, çabucak kalkınacak ve ancak bu hamlelerden sonra, hürriyetler meselesi ele alınacaktır.

Partimizin, kertenkele, hamamböceği, kaplumbağa ve tahtakurusu hakkındaki programını da gelecek toplantıda açıklamayı düşündük.

Toplantımız burada sona eriyor. Gazeteci arkadaşlarımı büyük bir sevgi ile selâmlarım..

Adnan VELİ

Bayram alışverişi!..

SİMİT:

Vapurlarda yolcular, resmi dairelerde memurlar tarafından kullanılan can kurtaran!.. Susamlısı mantarlısından daha çok işe yarar.

SEMER:

Atlara, eşeklere, katırlara giydirilen ceket.

Fıkra:

Bir köyün eşekleri dua etmişler:

— Allahım, şu semercinin canını al da sırtımıza semer vurulmaktan ve insan taşımaktan kurtulalım!

Cenabı Hak eşek kullarına acımış ve semercinin canını almış. Ama yerine oğlu geçmiş ve işe devam etmiş...

Ancak, semercinin oğlu, mesleğinde babası gibi usta olmadığı için, yaptığı bütün semerler eşeklerin sırtlarını vurup yara etmiş!

Zavallı eşekler, ne eşeklik ettiklerini anlamışlar ama, iş işten geçmiş!

Şair, eşekliği insanlığına üstün birine şöyle nasihat ediyor:

Yüksel ki yerin bu yer değildir
Sırtında ceket semer değildir!

SİNEK:

Çeşidi vardır: Karasinek, sivrisinek, kurtlu sinek, at sineği!

Fıkra:

Öğle sıcağında çölden geçen bir yolcu, bakmış, hurma ağacının gölgesinde ihtiyar bir Arap uyukluyor... Yüzünde arı kovanı gibi sinekler...

— Hacı, demiş, şu sinekleri kovsana yüzünden...

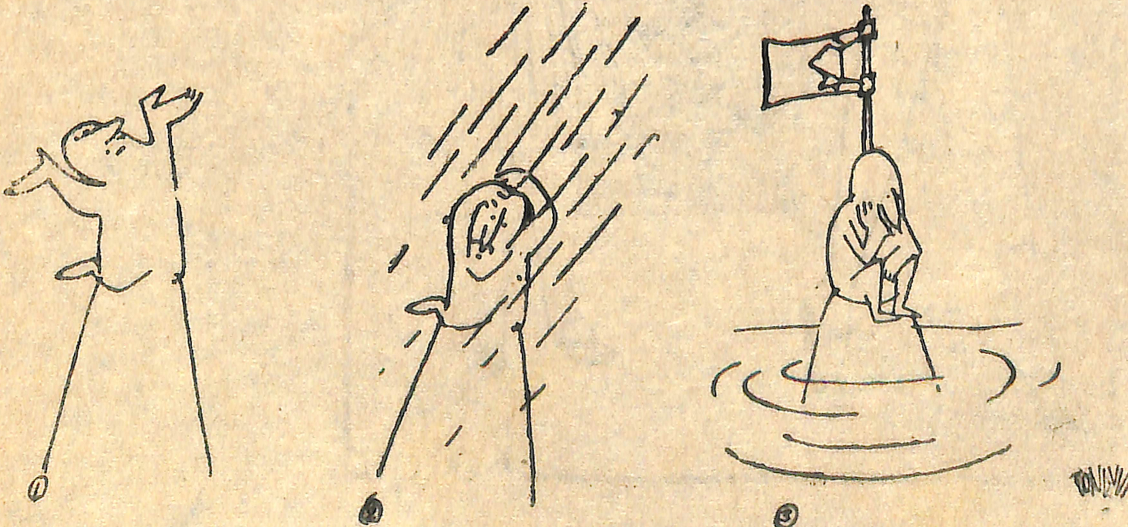
Hacı, uykulu bir sesle:

— Lâââ, demiş, onlar tok, kovarsam açları konar!

En ufak işten bile menfaat elde etmeğe çalışanlara: «Sinekten yağ çıkarır» derler. Atalarımız da «Sinek küçüktür ama mide bulandırır» buyurmuşlar. Sıkı perdahlı tıraşa «Sinek kaydı» deriz. Sinek, Türk şiirine ve Türk romanına da girmiştir. Şair Süruri, havada bir aşk vızıltısı çıkaran iki sineğin birleşmesine Ebced hesabiyle şu mısrada tarih düşürmüştür:

Bir sinek, bir sineği vız diyerek öptü bugün!

Halide Edip Adıvar'ın «Sinekli Bakkal» ı pek meşhurdur.

YAZISIZ!..

ORMAN Mühendisi Yaşar Kaşar, ta ilkokul'dan arkadaşımdır. Evvelki gün:

— Benimle dağa çıkar mısın? dedi.

— Dağda ne yapacağız?

— Ben tahkikat yapacağım, sen sefa...

— Peki, ne vakit?

— Yarın.

— Ciple mi?

— Yürüyerek. Yol vasıtaya müsait değil.

— Ormancı olduğun için sana kızarlar. Sopa mopa yemiyelim?

— Hadi, hadi, saçmalama... Sen köylüyü tanımıyorsun... Köylü... Efendimizdir.

Dinle birader: Köylü hakikaten efendidir.

— Rey onda tabiî.

— Yahu, çok menfisin.

— Sebebini anlatmama müsaade ediyor musun?

— Elbet.

— Ben, şehirde büyümüş bir köylü çocuğuyum.

— Şimdi savurdun işte. Seni ne zamandanberi tanırım. Doğma büyüme şehirlisin.

— Hayır Yaşar, şehre altı aylık iken gelmişim.

— Onu bilmem. Eeee?

— Kulağım, bugüne kadar hep köylü aleyhine söylenmiş lâflarla doldu: «Falan çok zevksiz. Köy delikanlısı gibi giyiniyor.», «Hacıağayı görüyor musun. Köyde kasandıklarını yiyor.», «Filân aptalın biri. Gitti köyden kız aldı.», «Kızım, otobüste köylülerden uzak dur. Bitlenirsin.», «Köylü parçası değil mi? Herşey beklenir kendisinden.», «Şu köylüler ne pis kokuyor. Burnumun direği kırıldı!»

— Maalesef bunları diyorlar.

— Köylü cahil olabilir. Fakat merttir, misafirperverdir, iyidir.

— Sen epey dolmuşsun.

— Tabiî dolarım. Köylü şimdi bunun acısını çıkarıyor.

— Neyle?

— Reyle!

— Hadi hadi, bırak şeyi. Yarın sabah sana kaçta uğrıyayım?

—Yedide, sekizde uğra.

— Yedi iyi. O saatte hazır ol.

★

— Bu kıyafetle dağa çıkılır mı?

— İnsanın bir gayesi olursa çıkılır. Her şehirli ve her kravatlının köylüyü küçümsemediğini isbat etme arzusundayım.

— Zahmet buyurma. Seçimde söylelerini göre göre tıkıyor, tıksınıyorlar.

— İyi ya, bir de seçimden sonra görsünler. Yalansız, menfaatsiz.

— Kravatını takma demiyorum. Fakat şu lâcivert elbiseye yazık!

★

Gökdereden yukarı tırmanırken kravatlı olduğuma bayağı sevindim.

— Yaşar!

— Efendim.

— Ayakkabı vuruyor yahu. Yürüyemiyeceğim.

— Eline al.

Aldım. Bu defa da çalılar, keskin kayalar, sivri taşlar...

— Of! Ay!.. Yaşar, yürüyemiyeceğim.

— Ayakkabıyı ayağına bağla. Bağcıkları ip yerine kullanabilirsin. Olmadı. Şöyle üstüne bas!

— Bağcık ayağımı kesiyor. Enli bir şey olsa.

— Kravatı bağla.

Bağladım.

★

Ardıçlar pantalonumu, böğürtlenler cekitimi parçaladı. Köye girerken:

— Ne üst kaldı, dedim, ne baş!

— Eee... Söyledik kardeşim!.. Şurada biraz bekleyiver. Ben Muhtarı bulayım.

Duvar dibine dikildim. Gelen geçen elime para sıkıştırmaya başladı. Kimi, avuç açmamakta inat ettiğim için cebime atıyordu. Sadakayı veren söyleniyordu:

— Bu ne biçim dilenci! Allah ırazı olsun bilem demeyo.

— Belki dilsizdir. Gollarında da mefluç felci vaa.

— Soralım bi keret. Hemşeri!

— Ne var?

— Sen dilsiz min?

— Evet.

— Göödün mü?.. Hemşeri, sen anadan doğma mı dilsizsiin, sornadan mı oldun?

— Anadan doğma.

— Doğahdan şimdiyedek heç bı gelime gonuşmadın mı?

— Hiç bir kelime!

— Lâgırdı deliğünü aç da bağalım...

— Açtım.

— Senin dilin vaa.

— Var ama işe yaramıyor ki.

— Essah be! Dil eşehte de vaa ama, gonuşamıyo.

— Olsun. Eşek dilsiz sayılmaz. Hiç olmazsa anırır.

— Sen anıramıyon mu?

— Anıramıyorum elbet.

— Vah vah vah! Civan gibi de bi deliganlısın!

Yaşar geldi, kolumdan çekti:

— Muhtar kahvede bekliyor.

Köylüler, bizim ormancıya:

— Hoş geedin meendiz beey! dediler.

— Hoş bulduk, hoş bulduk! Gelin kahveye de anlatalım.

★

Yaşar yolda anlatmıştı: Bu köy, ağaç düşmanıymış. Başka gelir kaynakları olduğu halde, «Leblebi parası çıksın!» diye vururlarmış baltayı.

Muhtar, kahvenin kapısından sesleniyordu:

— Buyurun. buyurun!

— Buyurduk. Selâmünaleyküm!

— Aleykümselâââm! Hoş geediniz.

— Hoş bulduk.

— Merhaba!

— Merhaba!

— Nassınız?

— Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?

— Sağ olun! Çok şükür eyiyiz.

Muhtardan sonra kırk dokuz kişiyle merhabalaştık, hâl-hatır soruştuk.

★

— Yap beylere benden bi çay!

— Yap benden de!

Allah inandırsın, tam elli bardak çay içirdiler. Yetti! demeye yeltendikçe, Yaşar fısıldıyor:

— Aman! Ismarlayana hakaret olur.

— Patlıyacağım.

— Patlamazsın. Emniyet supapın var. Fazlası oradan çıkar.

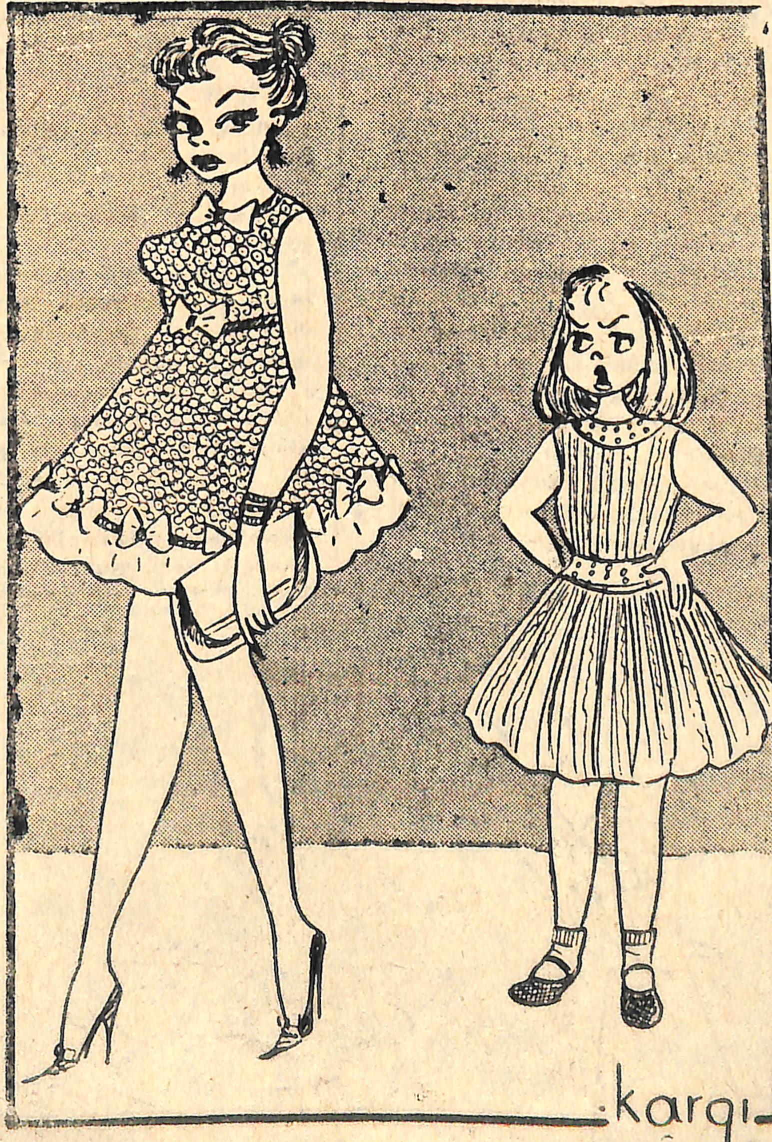
Bir an geldi, çay, midemi, yemek borumu doldurdu ve ağzımdan taşmaya başladı. Yüznumaraya gidip seviyeyi düşürdüm. Tekrar içtim, tekrar yüznumaraya...

Meendiz Yaşar, köylere gide gele soyadı gibi kaşarlanmıştı. Yerinden kımıldamadan elli bardağı yuvarladı. Memuriyet icabı, midesi büyümüş olmalıydı.

★

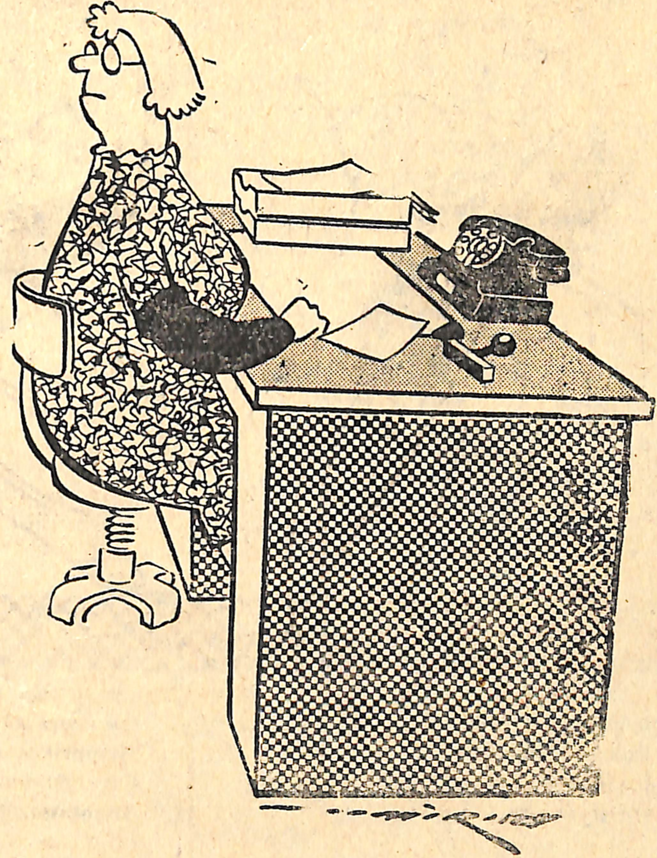
— ... Ağaç, memleketin can damarıdır. Kesmiyelim. Sözlerim bu kadar arkadaşlar.

Etekler kısalıp bel yukarı çıkınca:

— Rica ederim anne, esvabımı çıkar arkandan!

— Bana karşı saygılı olmalısın... Ben saçlarımı bu dairede ağarttım...
— Ben de saçlarımı, bu dairede sarıya, siyaha boyattım, bayrama da kırmızıya boyatacağım!..

— Meendiz bey, ısınmak için de, yemek pişirmek için de gesmiyelim mi? Evvel gelişinizde gesin demiştiniz...

— Kesin canım. Yemek için, ısınmak için kesin. Ben size «odunculuk, kerestecilik yapmayın» diyorum.

— Hani geçen acıklı acıklı gonuşup da bizi ağlattın ya, gali ondanberiye odunculuk, gerestecilik yapmıyoz.

— Tarla açacağız diye yangın da çıkarmayın.

— Çıkarmıyoz.

— Karşıdaki duman ne?

— Size orman kebabı hazırlanıyo. Çok lezzetli şey. Biz her gün yiyoz.

— Sırtta hiç ağaç kalmamış. Neden?..

— Ağnatayım: Evveli gebabı ocakta bişirirdik. Üç aydır ormanda bişiriyoz. Beş on ağaç yakıp kuzuyu uzaktan dutarahtan şöyle şöyle çevirdin mi, çok gıyak oluyo.

— Allahım Yarabbim! Yahu, hani ormanı mahvetmiyeceğiz diye söz vermiştiniz.

— Yağnışın var meesdiz bey! Biz odunculuk, gerestecilik yapmıcaaz diye söz verdikti. Nitekim sözümüzü duttuk. Gızmaya haggın yok. Yemek bişirmeyi sen selbes etmedin mi?

Yalçın Kaya

Bayram hediyesi!

Erkek kardeşine bir bayram hediyesi aramakta olan genç kız, büyük bir mağazaya girdi; epey dolaştıktan sonra güzel bir pijama beğendi ve fiyatını sordu. Dükkâncı:

— Yüz beş lira bayan, dedi.

Genç kız, bunun üzerine bir hayret çığlığı atarak:

— Ha! dedi, bu paraya pijamanın içinde bir adam da verseler bari!

Sadık dost!

İki dağcı, dağda yollarını kaybetmişler, müthiş bir tipiye yakalanmışlardı. Neredeyse donmak üzere idiler. Birden karşıdan, boynunda bir konyak şişesi olduğu halde beyaz bir Sen-Bernar köpeği gözüktü. Dağcıların biri sevinçle bağırdı:

— İşte insanın en sadık ve en iyi dostu.

Öbürü ilâve etti:

— Evet! Hem de bir köpek getiriyor!..

Dalgınlık dediğin...

Pazar günü, Rasim Cenani uzanmış, gazetelere dalmıştı. Birden karısının sesini duydu:

— Rasimciğim, yetiş... Tavanda bir örümcek var...

Rasim Cenani, derinden gelen bir sesle:

— İlâhi hanım, dedi, beni bunun için mi çağırıyorsun? Bas üstüne eziver!

Ders!

Muvaffak Benderli, ticaret hukuku dersi verdiyordu:

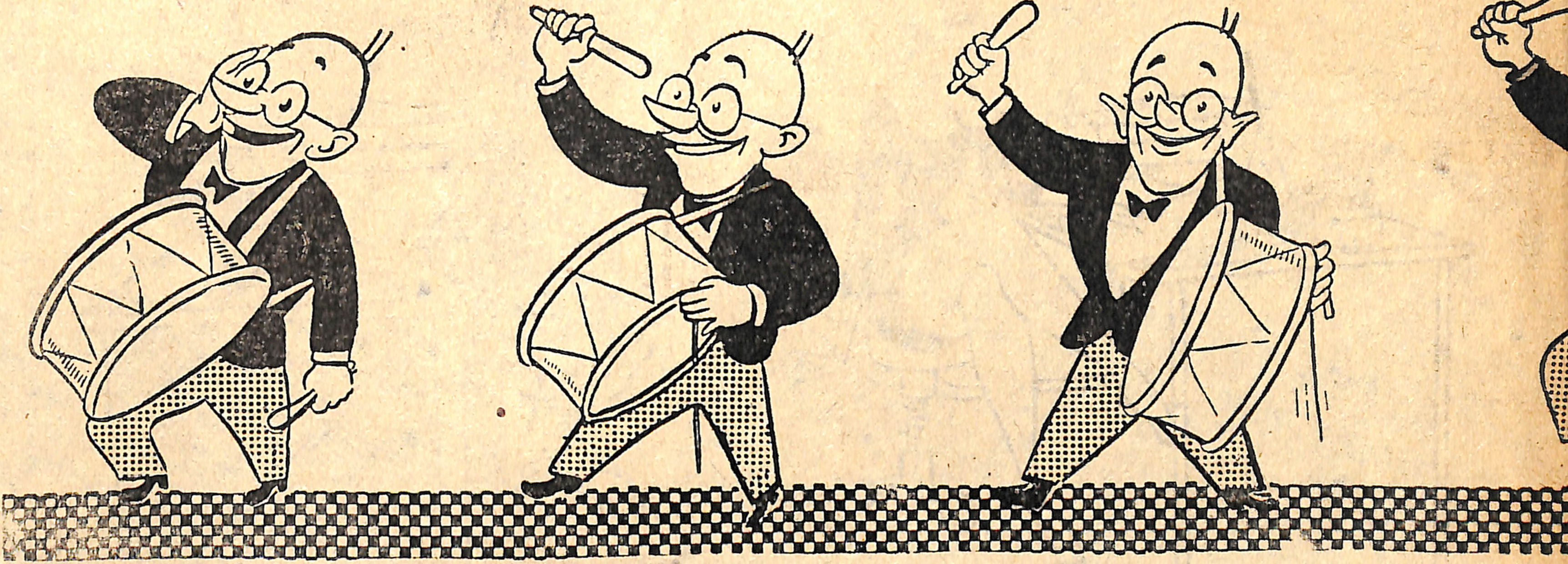
— Biliyorsunuz ki çocuklar, diye söze başladı, insanlar Fransız yazarı Rousseau'nun da dediği gibi, hür ve serbest olarak doğarlar...

Çocuklar, bu önemli gerçeği o kadar kendilerinden geçerek dinliyorlardı ki, Benderli, onları azıcık ikaz etmek istedi:

— Fakat bunun değerini bilmediklerinden, büyüyünce hemen evlenirler!

Nurcular!..

Yenicami direk ister,
Söylemeğe yürek ister.
Yeni Sabah toktur ama
Şu Hürriyet kötek ister!

Çamaşıra çivit lâzım,
Memurlara simit lâzım,
Feyzioğlunun ağzına
Anahtarsız kilit lâzım!

Ramazanın sonu geldi,
Bayram enikonu geldi.
Ey Peyami mahkemeye
«Marikanın donu» geldi!

Ahmaklık

Avukat Halûk E., bulup buluşturup bir hizmetçi tutmuştu. Kızcağız saf bir köylüydü. Bir gün kapı çalındı. Fatma koştu, açtı. Biraz sonra gelip Halûk'un karşısına dikildi:

— Dilsizin biri gelmiş, sizi görmek istiyor... dedi.

— Dilsiz mi?

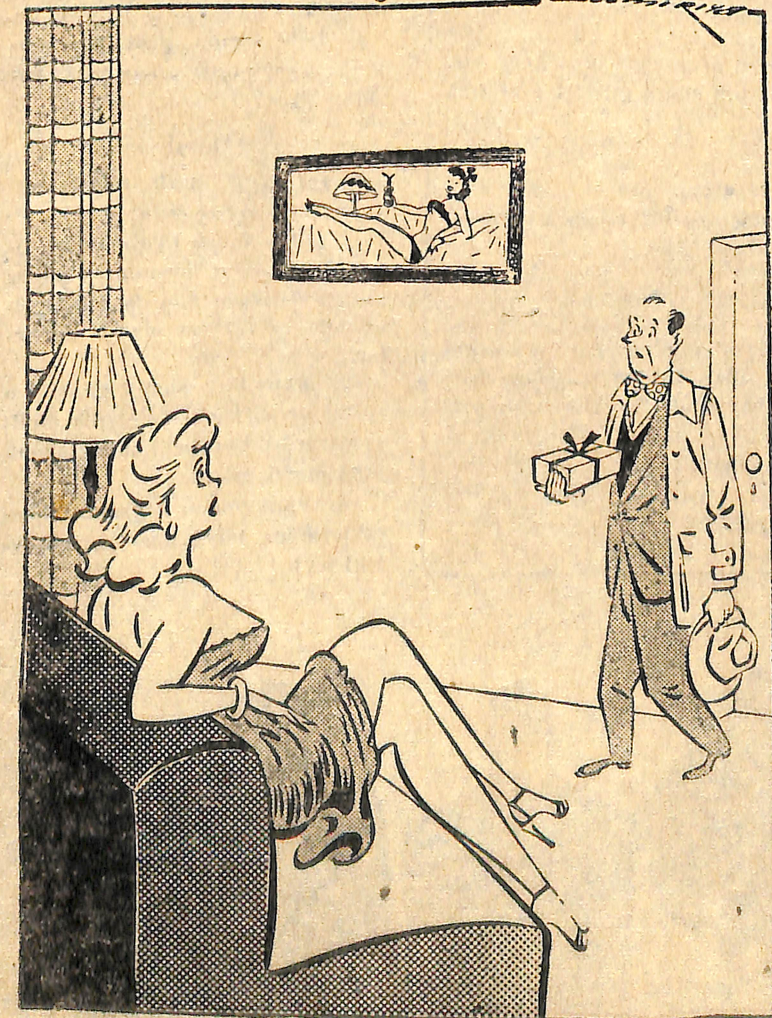
— Evet...

— Beni mi görmek istiyor?

— Evet...

— İyi biliyor musun?

— Tabii... Önce ben anlamamıştım dilsiz olduğunu... Kendi söyledi...

— Bana kaç kere söyledim! Çikolata midemi bozuyor, şeker dişlerimi çürütüyor, çiçek çabucak soluyor... Bana elmastan başka hediye getirme!..

Anasının kuzusu!

Müfide Terem'in cici bir küçük oğlu vardır. Tam da Balıkesir Valisinin, İstanbula kuzu sevkini durdurduğu günlerdeydi. Müfide Terem, ansızın uçağa atladığı gibi Balıkesirden İstanbula uçtu. Ziyaretine gittiği ahbaplarının, oğlu yaşındaki küçük kızına:

— Ah, dedi, görüyorsun yavrum, acele yola çıktım, Bülend'i getiremedim...

Küçük kız şeytan şeytan güldü:

— Biliyordum zaten, dedi, Vali bey buraya kuzu göndertmiyor!

Bir çeşit tarziye...

Fena halde çekişiyorlardı. Biri, söz arasında mütemadiyen: «Sersem herif» deyip duruyordu. Öteki birdenbire onun sözünü kesti:

— Bana baksana? dedi. İkide bir sersem deyip duruyorsun. Beni kasdetmiyorsun ya?

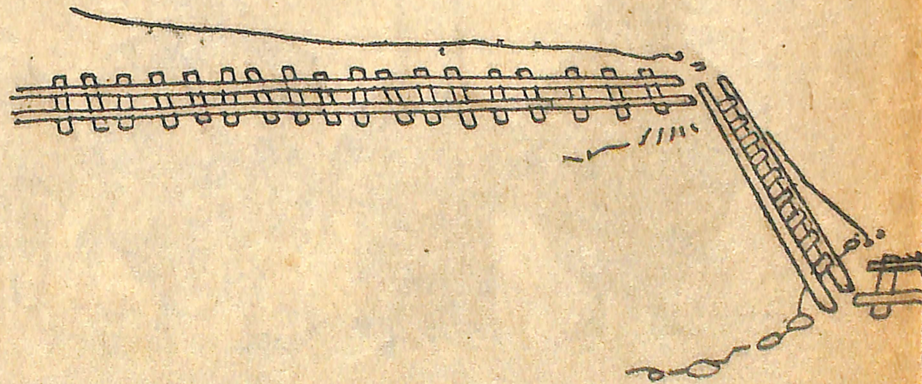
Karşı taraf hemen kendine geldi ve bir çeşit tarziye verdi:

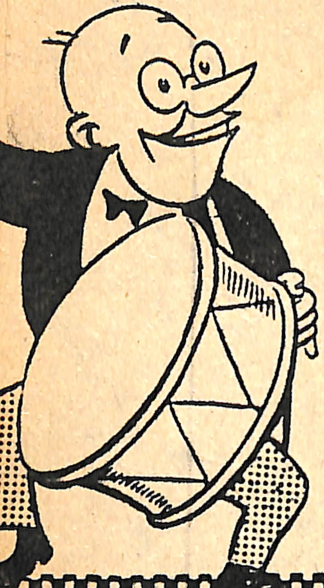
— Ne münasebet kardeşim!.. Dünyada senden başka sersem yok değil a...

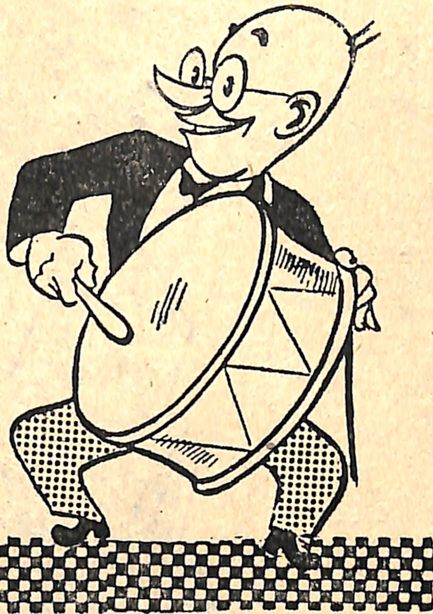
— Çalıştığımız müesseseden

Kocamar
LÂFLAR

★ *Erkekler iyi veya*
dırlar.
★ *Aşk; zamanı geçir*

...aramandan gelir koyun,
... siyaset sade oyun.
...n Arna'yla anlaşamam,
...ilek'e de iğmem boyun!

Davulumun ipi yoktur,
Ceplerimin dibi yoktur.
Herkes nükte yapar ama
Akbabamız gibi yoktur!

...yi hal kâğıdı getirdiniz mi?..

...fena değildirler... Onlar iyi ve fena-
...ir; zaman ise aşkı geçirir.

Yılan!

O günlerde nedense araları şeker renkti. Birbirlerini her vesileyle iğneliyorlardı. Bir akşam, Divan'da çay içerlerken Jale sordu:

— Görünürlerde yoksun son zamanlarda?

Hale:

— Bir ressama modellik ediyorum da bir tabloda... dedi.

— Ya... Tablonun mevzuu ne?

— Yılana kendini sokturan Kleopatra...

Jale sinsi sinsi güldü:

— Çok güzel. Ama, Kleopatraya kim modellik ediyor?

Ha bereket...

Bozuşmuşlardı. Delikanlı, kızdan mektuplarını geri istedi. Kız hırsla:

— Merak etme, diye söylendi, turşusunu kuracak değilim. Yakacağım...

Oğlan telâşlandı:

— Sakın ha... Hiçbirinde ismin yok, dikkat etmedin mi? Ben onları gene kullanırım ileride...

— Biraz sıkıyor...
— Alışırsınız!..

Hay budala hay...

Neclâ henüz nişanlanmıştı. Havanın biraz açık olduğunu görünce bundan faydalanmak arzusuna düştü, nişanlısına:

— Ne olursun şekerim, beni bu gün Adaya götür... diye yalvardı.

Çocukcağız şaşırmıştı. Adeta kekeledi:

— Aman Neclâcığım? Daha havalar iyice düzelmedi ki? Şu ayaza bak, Adada ne yaparız yağmur bastırırsa?

— Selmalara gideriz, diye sevindi Neclâ... Gideriz de hain kıza seni gösteririm... Çünkü ne zamandır bana «Seninle nişanlanacak budala daha anasından doğmamıştır» der, dururdu...

Fırsat...

Adam bankadan çıkmıştı. Epey para çekmişti. İpsiz Nuri, tesadüfen bunu görünce, kendisinden daha usta bir yankesici arkadaşına işmar geçti:

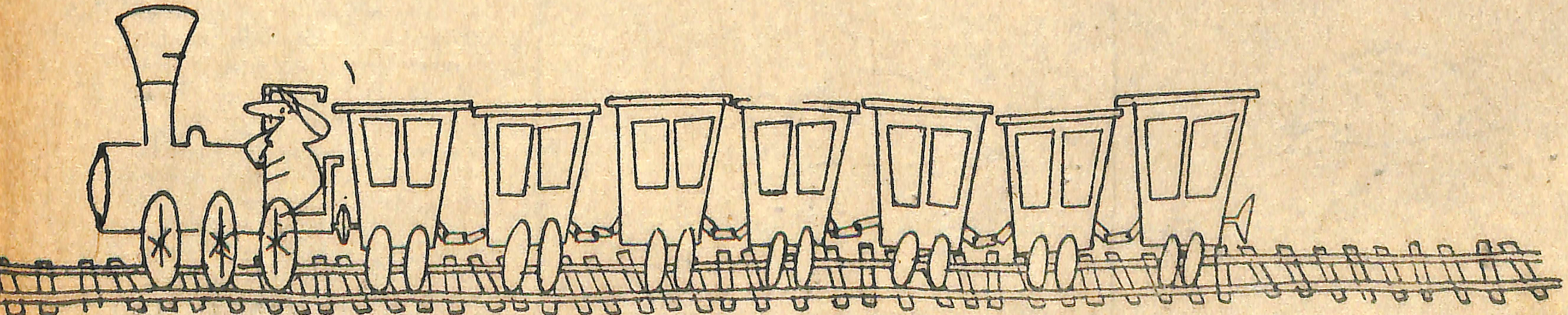
— İş var... dediler ve adamın peşine düştüler. Niyetleri tenhada kıstırmaktı. Takipten usanmıyorlardı. Lâkin «av», önce bir doktora, sonra bir avukata uğradı. Tam Sultanahmet meydanına sapıyordu ki, İpsiz Nuri, arkadaşına:

— Yanaş, diye fısıldadı, fırsat bu fırsat...

Lâkin öteki geri dönmüştü bile.

— Nereye ulan? diye sordu Nuri.

— Fırsatı kaçırdık, dedi arkadaşı. Ben doktorun çıkmasını beklemeğe gidiyorum, sen de avukatı dikizle...

KIYMETLİ Evrak

HİKÂYE

«Kardeşim Yılmaz,

Bizim şirketin müdürü olacak andavallıyı kandırıp izin alamadım. Herif artık kolay kolay yutmuyor. Senin anlıyacağın yarınki Fener maçı güme gitti azizim.

Herifçioğlu işi gücü bırakmış, benimle uğraşıyor... İşler çokmuş. Halbuki hep numara. Sabah sabah yazıhaneye şıp diye damlar. Elleri arkasında, kaşları çatık dolaşmıya başlar. Otoriter âmir!.. Nanik, bende yutacak göz var mı?.. Bal gibi, daktilo kızların bacaklarını gözetliyor. Geçen gün odasında oturuyordu. Anahtar deliğinden baktım, horul horul uyuyor. Çenesi de aptal gibi bir yana kaymış. İkide bir zır diye zili basar, beni çağırtır.

— (Şaşkaloz gene ne var, derim içimden). Beyefendi, beni emretmişsiniz.

Dirseği masada, çenesi avucunda, önündeki evraka bakıp bir sinekle konuşur gibi mırıldanır:

— Son yekûnu fazla buldum; dikkat ediniz.

— (Hay hımbıl hay). Hay hay beyefendi, dikkat ederiz.

Dangalağın biri. Kısa keselim, Aydın havası olsun. Selâmlar kardeşim. — Tosun»

Bu mektubu dairede yazıyordum. Odacı tepeme dikildi:

— Efendim, Müdür bey acele kıymetli evrakları istiyor.

— Müdür bey mi?

Sigaramı tablaya bıraktım, doğruldum. Masamın üzerinde karmakarışık duran kâğıtları alelâcele topladım. Ekleri de iğneleyip kartona tıktım. Odacıya:

— Al götür, dedim.

Bakalım bu sefer ne yumurtlıyacak? Sigaramdan derin nefesler çekip etrafa göz attım. Çıtır çıtır daktilo seslerinden başka bir şey duyulmuyor. Herkes ciddî ve meşgul. Köşede oturan Jale, çekmecesindeki romandan baş kaldırıp bana göz kırptı. Ben de ona gizli bir öpücük gönderdim. Yaşasın dünya...

Birdenbire:

— Aman!.. diye bağırmışım.

Arkadaşlar dönüp baktı: Sancılandım, diye şaşkın şaşkın özür diledim. Ama bir taraftan da masamın üzerini, çekmeceleri deliler gibi altüst ediyorum. Az evvel yazdığım mektup meydanda yok! Eyvah!.. Evraka iğneleyip müdüre göndermişim. Kâh kafamı çekmecelerin diplerine sokup tepiniyorum, kâh yerlere kapanıp elâlemin masaları altında dört ayak gezinip kâğıt arıyorum.

Az sonra hademe yine tepemde:

— Efendim müdür bey sizi istiyor.

— Kim?.. Müdür bey mi?..

— Evet.

— Odasında mı?

— Evet efendim, odasında.

— Yani şimdi mi istiyor?

Odacı yüzüme bir tuhaf baktı:

— Tabiî şimdi, hem de çok kızgın.

Ayyy!.. Ben nerelere kaçayım?.. Kapısına üç defa gidip geri döndüm, dördüncüde odacı beni içeri itti.

Adam sahiden çok kızgın ama, fazla belli etmiyor birdenbire.

— Okudum, dedi... Fakat siz kendi yazılarınızdan memnun musunuz?..

— Müdür bey, ben, yani şey, beni affetseniz...

Soğukkanlılıkla gülümsedi:

— Mamafih haklı olduğunuz noktalar da var. Hem bu derece heyecanlanmaya lüzum yok.

— Aman efendim!..

— Öyle öyle... Hattâ yazınızı beğendim bir bakıma. Yalnız tashih edilecek birkaç nokta var. O da daktilo kızların hatası!

Boynumu uzatıp elindeki yazıya baktım, Vekâlete yazılmış resmî yazılardan biri. Anlaşıldı, müdür daha bizim mektubu okumamış. Şimdi iş, ne yapıp yapıp evrak tomarını elinden kapabilmekte!

— Sizi bugün biraz asabî gördüm, dedi, iki gün izin veriyorum. İstirahat ediniz.

— Aman beyefendi, çalışmak benim gıdamdır... Hem müsaade buyursanız da şu evrakı ben içeride bir daha tetkik etsem.

— Olmaz olmaz, sıhhat her şeyin üstündedir...

— Müdür beyciğim, çalışma aşkım bana vicdanen... filân diyeyim dedim. Nafile, hiç oralı değil:

— Sen keyfine bak, ben oturup hepsini birer birer gözden geçireceğim, demesin mi?

Şak diye düşüp bayılmışım.

Çalışma salonumuzda kendime geldim. Herkes başıma üşüşmüş. Şaşkınlık içinde sormuşum:

— Ben neredeyim?

— Canım, dairedesin...

— Müdür nerede?

— Odasında.

— Ya evraklar?..

— Masasında.

Artık beni kim zapteder. Kalkmamla müdürün odasına varmam bir oldu. Peşimde bizim güruh koşuşmakta. Odada bana güçlükle yetiştiler.

— Kıymetli evraklarım, çalışma aşkım... deyip ellerimle, kollarımla uzanıyorum. Masadaki evraklara yetişmeğe çalışıyorum... Ne mümkün.

Yaka paça tekrar masama getirildim. Cebimden mendilimi çıkardım. A!.. Cebimden mendille beraber bizim mektup da çıkmasın mı?.. Tuh!.. Bak şu işe! Şipşak kendimi toparladım:

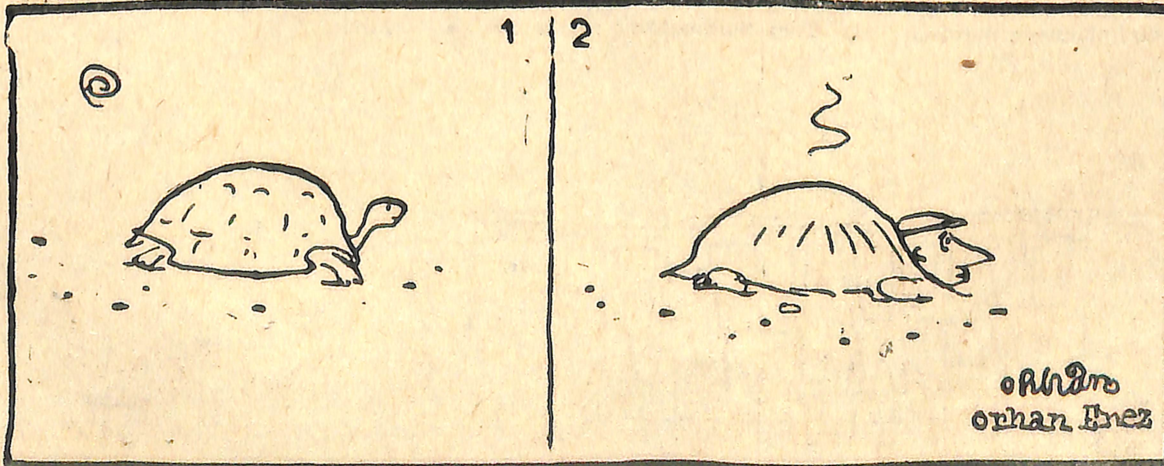
— Arkadaşlar, hepinize çok teşekkürler... diye bir nutuk başlangıcı çektim, yalnız beni artık bırakın da gidip iki gün dinleneyim..

— Olmaz, dediler, gene müdürün odasına, evraklara koşarsın.

— Yahu, ben deli miyim, eğer buradan çıktıktan sonra evraklarla geri geldiğimi görürseniz, suratıma karşı yuh enayi diye hep

— Ben sana, bu çocuğun ters vuruşları kuvvetlidir dememiş miydim?..

Hayvanlar ve İnsanlar,

Mizah neymiş ?

ZAFER gazetesinde Bayan Adviye Fenik, mizah hakkında hiç kimsenin bilmediği yeni bilgiler veriyor bize. Bayan yazar, bakınız neler diyor:

Bn. FENİK — «İyi şeydir şu mizah...»

BİZ — Allah razı olsun.

Bn. FENİK — «İnsanın gözünü gönlünü açar.»

BİZ — Pek sanmıyoruz, Bayan Fenik, yoksa siz bütün bu açıkgözleri mizahın yarattığını mı sanıyorsunuz? Mizah, insanların gözünü açsaydı, elbet şu olup bitenleri bir gören olurdu.

Bn. FENİK — «Mizahı ileri olan milletlerin de keyifleri yerindedir.»

BİZ — Oh, oh... Keyfimize diyecek yok.

Bn. FENİK — «Bazan, müşkül şartları bile alaya alan insanların hayatta üzüntüleri fazla olmaz.»

BİZ — Bazı nutukçuların, mizahçıları bile neden gölgede bıraktıkları, şimdi anlaşıldı. Allah neşemizi eksik etmesin.

Bn. FENİK — «Türklerde mizah öteden beri kuvvetlidir.»

BİZ — Değil mi ya... Mademki keyfimiz yerinde. Keyif bizim, köy Mehmet ağanın...

Bn. FENİK — «Nice hâdiselerle eğlenmesini, onların tadını çıkarmasını bilen insanlarız.»

BİZ — Ağzımızın tadı eksik olmasın.

Bn. FENİK — «Fakat acı ile söyliyelim ki, mizahımızda bir tereddî başlar gibi olmuştur.

BİZ — Yaa... İşte buna şaştık. Hani, mizahı ileri olan milletlerin keyifleri de yerinde olurdu... Yoksa haberimiz olmadan keyfimiz mi kaçtı? Bir fincan kahve için de keyfiniz yerine gelsin.

Bn. FENİK — «Kayfimizi kaybetmedik ama, neşemizi dile getiren kalemler azaldı.»

BİZ — Aman bayan, sizin kaleminiz yok mu? Yoo!.. Keyfimizi kaçırmayın ama. Kaleminize kuvvet... Hadi biraz mizah yapın da gülelim. Mersi.

birlikte bağırın ve tepemden aşağı da bir kova soğuk su dökün.

Bir türlü inanamıyorlardı.

— Bak, dediler, bir kova su hazır ha... Haydi güle güle.

Odadan çıktım. Maçı düşününce keyfim yerine geliverdi. Vestiyere koştum, pardesü ve şapkamı aldım. Dudaklarımda şen bir ıslık, oynaya zıplaya dışarı fırladım. Koridorda müdürle burun buruna geldik. Durdu. Ben de durdum. Sevinçli ve turp gibi sıhhatli halimi tepeden tırnağa süzdü:

— Pek neşeli ve sıhhatlisiniz Tosun Bey.

— Öyleyim beyefendi...

Düşündü ve kaşları birdenbire çatıldı:

— Gel, dedi.

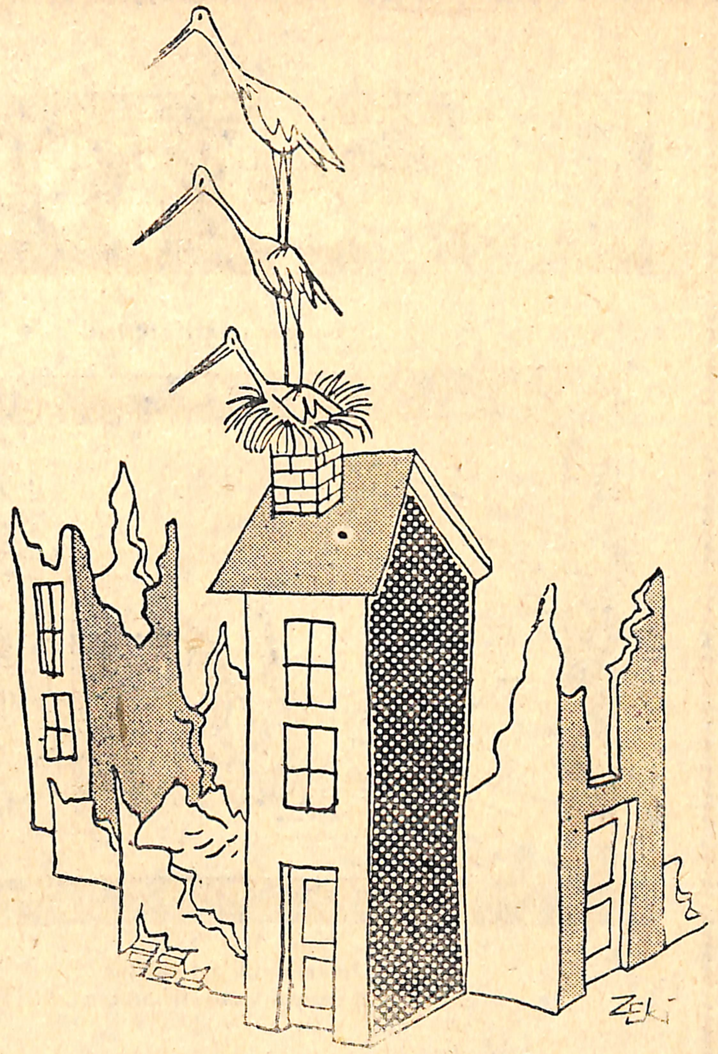
Peşisıra gittim.

Odasında, bıçak gibi keskin bir tavırla:

— Buyurun evrakı, götürün ve akşama kadar çalışın! dedi.

Ben, koltuğumda dosyalar, odadan içeri girerken, bütün arkadaşlar telâşla yerlerinden fırlayıp su kovasına doğru koşuştular!

BİTİRİM

YAZISIZ!..

Olacağı kadar olmuş!..

Rokfor peyniri malûm, ne kadar fazla küflü ise, o kadar makbuldür.

Yeni zenginlerden biri, bir arkadaşının delâletiyle eski bir bakkalda iyi cins, yani iyice küflü bir Rokfor peyniri bulmuş ve bir kilo tarttırmıştı. Paket sarılırken sordu:

— Ben bu paketi ancak yarın açabileceğim, sakın yarına kadar peynire bir şey olmasın?

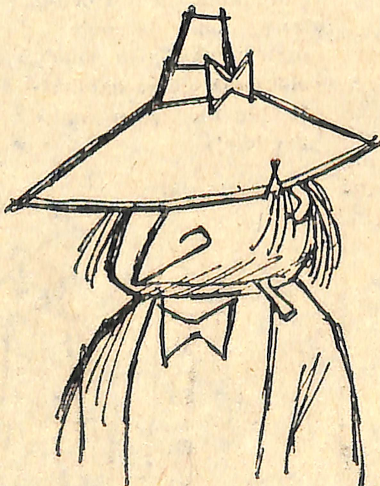
Bakkal:

— Vallahi beyim, dedi, bence artık bu peynire olacak bir şey kalmamış!..

ZÜLKÜF BEY AKBABA'DA

Türk mizahı, Nasreddin Hoca ve Karagözden sonra, ancak Cemal Nadir'in üstad fırçası ile bir «Amca Bey» kazanmıştı. Onu kaybettiğimiz günden beri gözler, hasretle yeni bir tip arıyor ve bulamıyordu.

Genç ve sanatkâr arkadaşımız Sezgin Burak, uzun müddet düşünerek ve çalışarak kalender bir tip yarattı: Zülküf Bey...

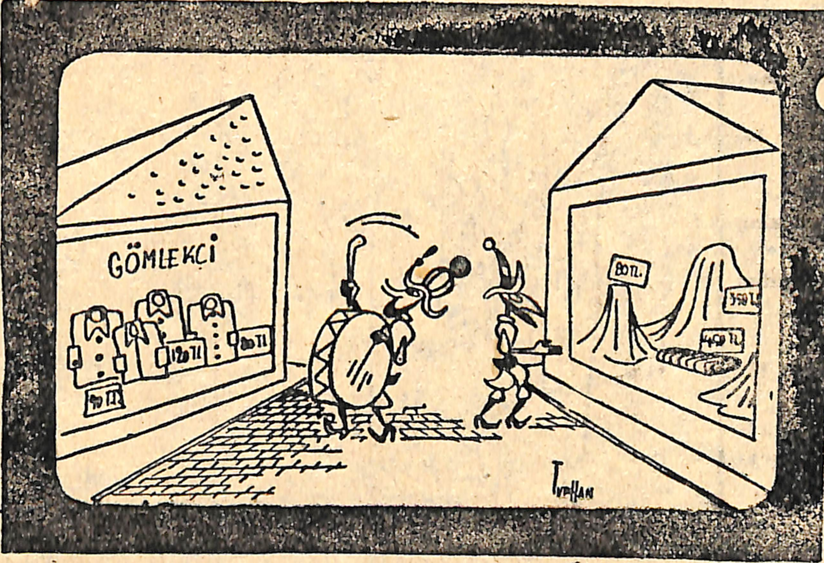
Bu sayfalarda, her hafta onu çeşitli konuların kahramanı olarak görecek ve seveceksiniz.

ZÜLKÜF BEY'E GELECEK SAYIMIZDA KAVUŞACAKSINIZ

Ramazan karikatürleri..

Davulumun ipi kaytan
Sırtımda kalmadı mintan...

«Milliyet»

Mümkün mü?

Abdülhamit devri vüzerasından (S.) Paşa cimriliği ile meşhur idi. O tarihte. Ramazanlarda, vükelânın her akşam evlerinde mükellef iftar sofraları kurulup bol bol yemek yenirken, (S.) Paşanın evinde bir tas çorba içmek bile muvaffakiyet sayılırdı.

Bir akşam, Manas Efendi merhum, nasılsa paşa tarafından yemeğe alıkonulmuştu. Yavan bir çorba, sıska bir pilicin budu, on, on beş kadar kuru bamyadan ibaret yemeği yiyip de, nezaketen teşekkür ettiği vakit, paşa:

— Estağfurullah! dedi; tekrarı mümkün...

Karnı doymamış olan Manas Efendi sordu:

— Hemen şimdi mümkün mü efendimiz?..

Meşhur avcı!

İyi bir avcı değildi, fakat iyi bir atıcı idi. Akla gelmedik av hikâyeleri anlatır ve hepsinin kendi başından geçtiğini söylerdi.

Yine bir gün anlatıyordu:

— Hindistan'da kaplan avına gitmiştim. Ormanda karşıma iki kaplan çıktı. Tüfeğimde de bir kurşun kalmıştı. Ne yapacaktım? Öyle bir vaziyet alıp çektim ki, kurşun birinin beyninden girip çıktıktan sonra, ötekinin kalbine saplandı: İkisi de yere serilmişti.

Arkadaşı ondan daha fazla atıcı idi:

— O bir şey mi? dedi; ben bir gün Afrika ormanlarındaydım. Karşıma bir sürü aslan çıktı. Tam nişan alıp ateş edeceğim zaman bir ağacın üzerine sığınmış olan arkadaşım bana seslendi. O zaman ne oldu biliyor musun? Bilemezsin! Aslanlar adımı işitir işitmez kaçıp gittiler.

«Eski Türk Mizahı»

Nesi var!

Bir filozof şöyle demiş:

«İnsanın bu dünyada üç şeyi var: Canı, teni, malı, ama, canı ruhanilerin, teni hekimlerin, malı avukatların elinde olduğuna göre, hakikatte hiç bir şeye malik değildir!»

Ne bozar?

Gayet hesabi bir zat olan ve herkesin ne sarfettiğini anlamak için daima «Filân ne bozar?» tabirini kullanan Sadrazam Avlonyalı Ferit Paşa, bir Ramazan Muhsin'e davetlileri ağırlamak üzere konağında teşrifatçılık yapmasını rica eder. Muhsin de bütün Ramazan dâvetlileri ağırlar. Ramazan biter, Muhsin, Paşaya vedâ eder, Paşa cebinden bir yarım Kremis altını çıkarır, Muhsin'e uzatır. Bütün bir Ramazan teşrifatçılığının elli kuruş bile tutmayan bir yarım altınla ödeneceğini gören Muhsin, parayı almaz. Ferit Paşa ne sarfettiğini anlamak için sorar:

— Muhsin Bey! Sen ne bozarsın?

Muhsin:

— Vallahi efendimiz, Ramazan ihsanı olarak kulunuza yarım Kremis verecekseniz, hiç şüphesiz aklımı bozarım.

İftar sofrasında

Muhsin, bir Ramazan Müşir Deli Murat Paşanın iftarına dâvet edilir. Paşa o gün Yıldız Sarayında bir şeye kızmış olacak ki, sofraya riyaset eylediği zaman sinirli görünür. Evvelâ çorba gelir, Paşa, bir kaşık tadar tatmaz:

— Bu ne? der, böyle çorba mı olur? Götürün bunu o aşçı olacak kerataya verin de o ziftlensin.

Arkadan nar gibi kızarmış hindi gelir, Paşa bir lokma alır almaz ateş püskürür:

— Allah kahretsin. Böyle hindi mi olur? Yenir şey değil, götürün bunu da o aşçı teresine verin, o yesin.

Dâvetliler, yutkunarak gözleriyle hindiyi takipte iktifa ederler. Derken kebaplar gelir. Onlar da beğenilmez, «Verin aşçı olacak dürzüye» emri ile gider. Börekler, sebzeler, tatlılar hep o yolu tutarlar. Nihayet pilâv gelir. Paşa Vakfıkebir yağı ile pişmiş miskler gibi kokan pilâvdan bir kaşık alıp: «Bu ne?»

Demeğe kalmadan hemen Muhsin fırlar, paşayı etekledikten sonra:

— Efendim, der, şimdiye kadar gelen bütün yemekleri aşçı kulunuza ihsan buyurdunuz. Şu pilâvı da bendenize lütfediniz. Ömrü âfiyetinize dua edeyim.

Bütün sofra kahkahayı basar. Paşanın hiddeti geçer. Yemekler yeni baştan resm-i geçide başlarlar.

ULUNAY

«Milliyet»

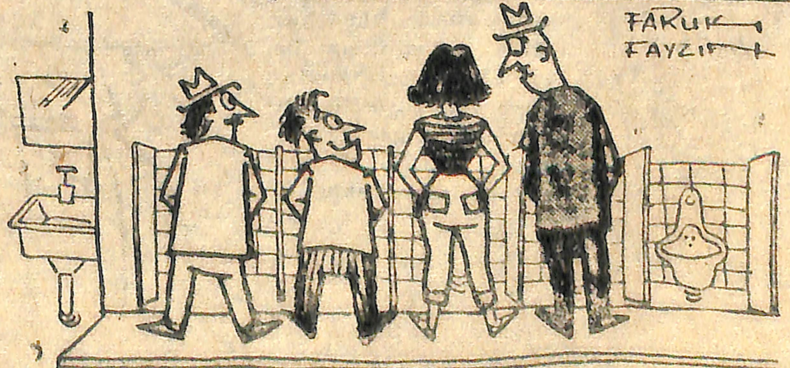
Resim sergisinde

Zahir Güvemli Şehir Galerisinde bir resim sergisi açtı.

Törende hazır bulunanlardan Yusuf ziya Ortaç, bir tablonun önünde durdu, düşündü, sonra cüzdanından çıkardığı karta bir şeyler yazıp çerçeveye sıkıştırdı.

Davetliler, ilişik kartta, meraklı gözlerle şu satırları okudular:

«Bu karikatür Akbaba için satın alınmıştır.»

YAZISIZ!..

Nazik baba!

Bir çocuk arabasını parkta dolaştırmakta olan genç bir adam, arabanın içinde ağlamakta olan çocuğa gayet tatlı ve nazik bir şekilde:

— Sakin ol oğlum, diyordu, tut kendini biraz Alberto... Dayan Alberto'cuğum, az kaldı. Aferin Alberto...

O sırada başka bir araba ile yanından geçmekte olan genç bir kadın, onun sözlerini duyunca dayanamadı:

— Sizi tebrik ederim, dedi, ideal bir babasınız... Çocuklarla nasıl konuşulacağını biliyorsunuz; sabırlı, tatlı ve nazik bir şekilde...

Sonra ciyak ciyak ağlayan yumurcağı okşıyarak:

— Ne var bakayım Alberto? dedi, neye ağlıyorsun?

O zaman adamcağız:

— Onun adı Pierino'dur hanımefendi, dedi, Alberto benim...

(İtalyan)

Hollywood'un dili!

Meşhur bir Hollywood prodüktörü, bir eğlenceye davetli idi. Fakat çok meşguldü ve gidemiyecekti.

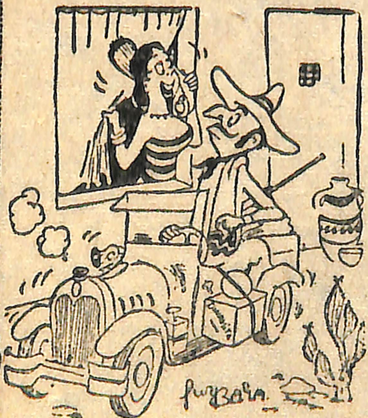
Telefon ederek ev sahibinden özür diledi:

— Beni mazur görün, çok mühim bir işim var, dâvetinizde bulunamıyacağım...

Aldığı cevap şu oldu:

— Onu da beraber getirin. Aramızda güzelleri görmek bizi memnun eder.

(Amerikan)

— Pedro, ancak saat sekizde yemeğe gelebileceğiz. Kocam ihtilâlden o zaman dönecek!..

(Meksika)

— Pekiy, pekiy... Alacağım istediğin küpeyi, ağlama, boğulacağız!..

(İtalyan)

Harika!

Genç kız piyano çalıyor ve her çaldığı parçayı katlediyordu. Fakat annesi, kızının virtüozluğuna o kadar inanmıştı ki, her vesile ile misafirlere eziyet eder, kızına piyano çaldırırdı.

Bir davette, ana kız, meşhur bestekâr Leopold Godowsky ile karşılaştılar. Bu fırsatı kaçırmıyan kadıncağız, hemen kızını piyano başına oturttu ve bestekâra dinlemesini rica etti. Parça bitip genç kız ellerini tuşlardan çekince:

— Nasıl? diye sordu, fevkalâde değil mi?

Godowsky başını salladı:

— Hem de nasıl, hanımefendi! Bu kadar kolay bir parçayı bu kadar zorlukla çalan bir kimseyi ilk defa olarak dinliyorum!

(İngiliz)

Kayıplar!

Afrikada aslan avlıyorlardı. Henry, bir ara, sık bir ormanlık içinde arkadaşlarından ayrı düştü ve onları bir daha bulamadı. İki gün aç, susuz dolaştıktan, yol aradıktan sonra birden karşısına, kendisi gibi avcı kıyafetli, saçı sakalı darmadağın bir adam çıktı. Henri onu görünce tüfeğini atıp koştu ve yeni gelenin boynuna sarıldı:

— Oh, çok şükür kurtuldum. İki gündür kayıptım...

Öbürü cevap verdi:

— Pek de kurtulmuş sayılmazsın... Zira ben de bir haftadır kayıbım!..

(İngiliz)

Tavsiye!

Frank Kierman şöyle demiş:

«Plâjda çocuklarınıza göz kulak olun. Zira onlar, sabunlu olmadıkça, sudan korkmazlar.»

(Amerikan)

Hakikat denizi!

Kilisede hizmet eden üç adam, akşam geç vakit, işlerini bitirmişler, evlerine dönüyorlar, bir yandan da çene çalıyorlardı. Bir ara bir tanesi durdu ve mühim bir şey hatırlamış gibi:

— Dostlarım, dedi, şu bizim Dr. Salinos Padros var ya, hani... İşte o, herhangi bir rahipten çok daha derin bir şekilde hakikat denizine dalar.

İkinci adam, filozof bir tavırla:

— Evet, diye cevap verdi, ve orada da çok daha uzun zaman kalabilir...

Üçüncü adam ilâve etti:

— Hem de dışarı çıktığı zaman üstü başı kupkurudur....

(İspanyol)

Ne kadar yükselmişiz!

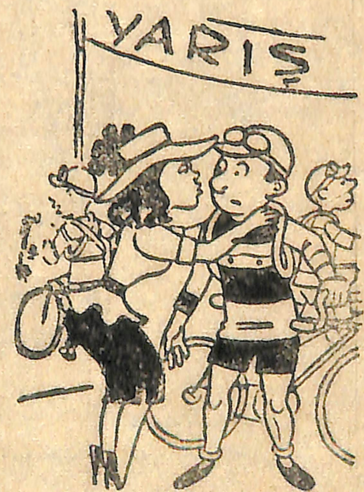
Ken Murray, tayyarede genç bir kadının yanına düşmüştü. Kadıncağızın bütün hareketlerinden, tayyare ile ilk seyahatini yapmakta olduğu belli idi. Bel kemerini sımsıkı bağladı, oturduğu yerin kenarını köşesini iyice muayene etti ve bir ara pencereden dışarı baktı, sonra, yanında sakin sakin oturup onu seyreden Ken Murra'ya dönüp:

— Aman Yârabbi, dedi, ne kadar yükselmişiz! Bakın, insanlar karınca gibi görünüyor.

Ken Murray gülümsedi:

— Onlar hakiki karıncalar hanımefendi... Biz henüz hareket etmedik!..

(Amerikan)

— Aman Daniel, çok koşma, sonra düşersin!..

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 10 —

— Ben başka lâf bilmiyorum. İşte bu kadar!

Deyip, kesti attı...

• • •

— Numera Kastro!.. Numera Kastro!.. Şemendufer piyankosunun kazanan numaralari yaziyor!.. Numera Kastro!.. Efendiler, Pangotomanin numaralari burda yaziyor!.. Numera Kastro!..

Gökyüzünden, bardaklardan boşanırcasına yağan yağmurun altında, ihtiyar, sıska yahudi, Galatada Havyar hanının kapısının saçağına sığınmış, ilikli duran ceketinin aralığında küçük bir yığın teşkil eden şimendifer piyangosunda kazanmış numaraların listesini gelene geçene arzediyor:

— Numera Kastro!..

Bu Kastro, gene Galatada, matbaa sahibi olan bir yahudinin adıdır. Kimbilir nasıl bir anlaşmanın neticesi olarak, Osmanlı Bankası, şimendifer tahvillerinin her keşidede kazanan numaralarına ait listeyi tertip ile satmak imtiyazını bu yahudi matbaacıya vermiştir.

Birer gümüş kuruş mukabilinde satılan bu numaraları halk kapış kapış alır. Zira, Rumeli şimendifer tahvilleri köpoğluca düşünülmüş bir iştir. Her üç ayda bir keşide edilir. Zengin piyangosu vardır. Büyük ikramiyesi bir seferinde 600.000, öbür seferinde 300.000 altın franktır. Nadiren bu para Türkiyede birine isabet eder. Ekser vakitler Avrupadaki yabancı talihlilere yarar. Çünkü tahvillerin yüzde sekseni hattâ doksanı yabancı memleketlerdedir. Düyun-u Umumiye-i Osmaniye varidat-ı muhassasa idaresiyle, Bank-ı Osmani-i Şahane ikramiyelerin olsun, tahvilât bedellerinin olsun, ödenmesine müştereken kefildirler. Bu tahviller, Rumeli demiryollarının tesis ve işletme masraflarına karşılık olmak üzere çıkarılmıştır. Rumeli demiryolları hiç bir vakit kâr etmez. Nasıl etsin ki, elimizde, kala kala, Cisr-i Mustafapaşadan, İstanbula kadar olan kısmı kalmıştır. Ama gene biz, öteki kısımların işletme masrafında açık olursa, onu öderiz. Frenk maliyecilerinin kamusunda (Osmalı) ve (Enayi) lûgatıeri eşittir. Ayni mânayı ifade eder. Onun için, Bulgarın, Sırbın faydalandığı bir demiryolunun tesis masrafını biz borçlanmışızdır. Tıkır tıkır öderiz. Ödemeğe gücümüz yetmediği vakit de, bir istikraz daha aktederiz. Ne çıkar?

İşte bu şimendifer tahvilleri bu enayice altına girilmiş borcun karşılığı olarak ortaya çıkarılmıştır. Faizi çoktan kesilmiş, yalnız ikramiyeleri bakidir. Ve bu ikramiyeleri, Duyun-u Umumiye, devletin en canlı varidatı içerisinden alarak öder.

Binaenaleyh bunlar çok sağlam, hattâ en sağlam devlet eshamından sayılır. Halkın rağbeti ondandır. Kâh piyasadaki tahavvüllerinden istifade için alır, satar, kâh ikramiye kazanırım ümidiyle, sandığında bekletir. En mütevazi insanların elinde bir iki tane vardır.

Dediğim gibi, yahudi matbaacı Kastro, her keşidede, binlerle numara listesi satar. Allah bin bereket versin, yüz yüz elli lira kadar vurur geçinir...

Kapının altındaki herif durmadan bağırıyordu:

— Numera Kastro! Kazanan numeralari yaziyor!..

İşten, gezmeden dönen, işe, gezmeğe giden, kadın, erkek, herifin hizasına geldikçe, kuruşu bastırıyor, birer tane liste alıyorlardı. Hayal bu! Belki de, evde, konsolun gözünde katlı duran tahvile birkaç yüz bin frank vuruvermiştir!.. Olur a?..

(Devamı var)

İMAP. MÜLKİSİ

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

İMAP. MÜLKİSİ

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idaren eden: NEHAR TÜBLEK ★ Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

ZAMAN BÜYÜK BİR SÜRATLE GERİ DÖNÜYOR ŞİMDİKİ ZAMANIN YERİNİ GEÇMİŞ ZAMAN ALIYORDU... YİRMİNCİ ASIRDAN SONRA ON DOKUZUNCU ASIR, ON SEKİZ, ON YEDİ... GİDEREK ASIRLARIN SAYISI EKSİLİYOR, İNSANLAR YAŞLI DOĞUYOR, SONRA BEBEKLEŞİP KAYBOLUYORLARDI

BULGUNUN YANLIŞ HESABI YÜZÜNDEN, SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİ DE, KENDİSİ DE **GERİLEME**DEN KURTULAMAMIŞ, UFALA UFALA KAYBOLMUŞLARDI...

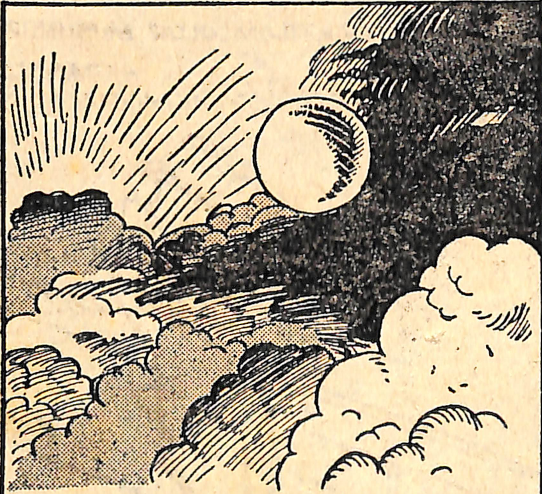
BEN BÜYÜYÜNCE BULGUN OLICAM

ULAN AMMA MATRAK BE! HERİFLER TOZ OLDU.

BEN Bİ BÜYÜYİİM HAYDUT OLİCAAM

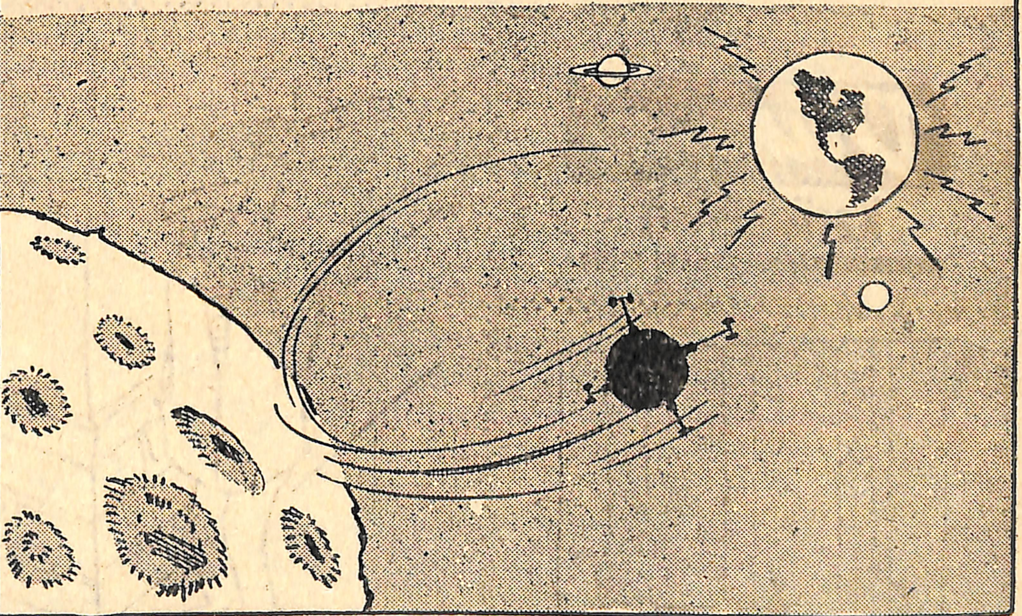
YALNIZ APTULLAH KAFİ DERECEDE UFAK OLDUĞUNDAN DAHA FAZLA UFALAMADI

SALİH TEKCAN OKURLARININ ŞEKER BAYRAMINI KUTLAR
Salih Tekcan

KISA BİR ZAMAN SONRA DÜNYANIN GERİYE DÖNMESİ DURDU... İNSANLARIN ASIRLARCA SAVAŞIP KURDUKLARI MEDENİYET BİR KAÇ SAAT İÇİNDE **TOZ** OLMUŞ, ONUN YERİNE DÜNYAYA İLKEL BİR ÇAĞ VE ONUN CAZİBESİ HAKİM OLMUŞTU

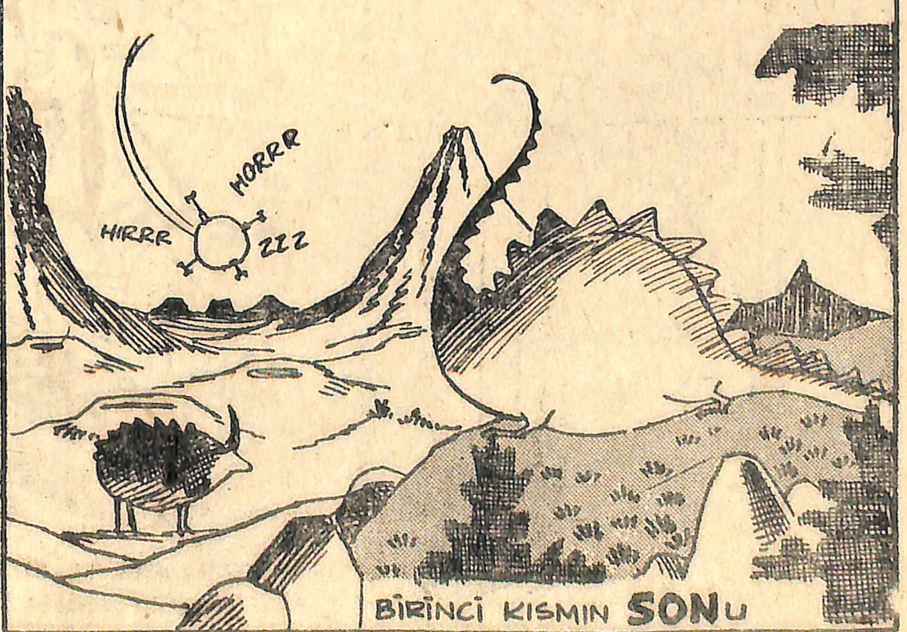
BU CAZİBE AYIN CAZİBESİNDEN DAHA KUVVETLİ OLDUĞUNDAN (BULGUNUN HESAPLADIĞI GİBİ) SPUTNİK 31 ROTASINI DÜNYAYA ÇEVİRDİ...

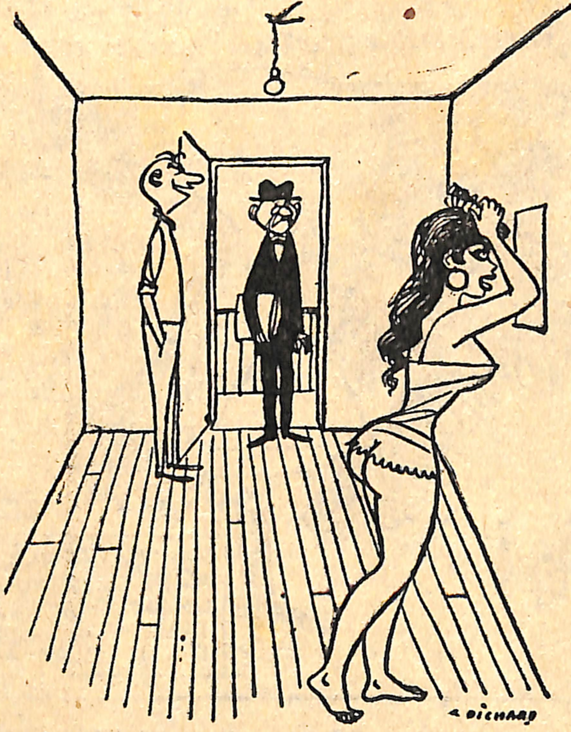

SALİH TEKCAN FEZA SİNEĞİ SANDIĞI **ŞEY**'LE BOĞUŞMAKTAN YORGUN DÜŞÜP, UYUYA KALDIĞI İÇİN YOLUNUN DEĞİŞTİĞİNİ ANLIYAMADI (ANLASA NOLICEK SANKİ!..)

VE BÖYLECE **20. ASIR** MEDENİYETİNİN SON NUMARASI OLAN SPUTNİK 31 VE SALİH TEKCAN YENİ MACERALARINA BAŞLAMAK ÜZERE YENİDEN TAŞ DEVRİNİ YAŞAYAN DÜNYA ÜZERİNE İNDİLER...

BİRİNCİ KISMIN **SON**u

—İŞTE MALIM MÜLKÜM.. HACZET BAKIYIM !..

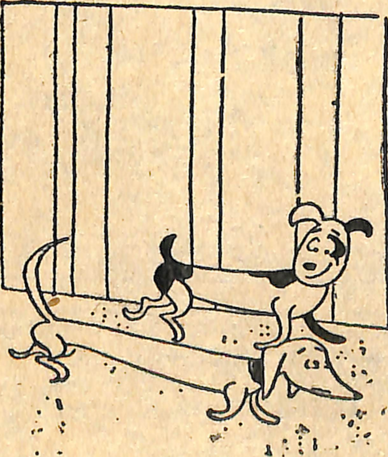
-FRANSIZ-

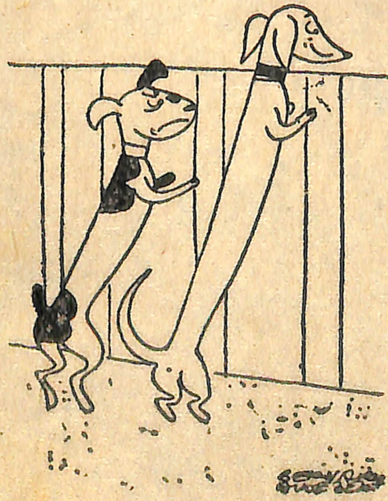

— SİZİ SEVİYORUM.. BENİM DAKTİLOM OLUR MUSUNUZ ?..

-FRANSIZ-

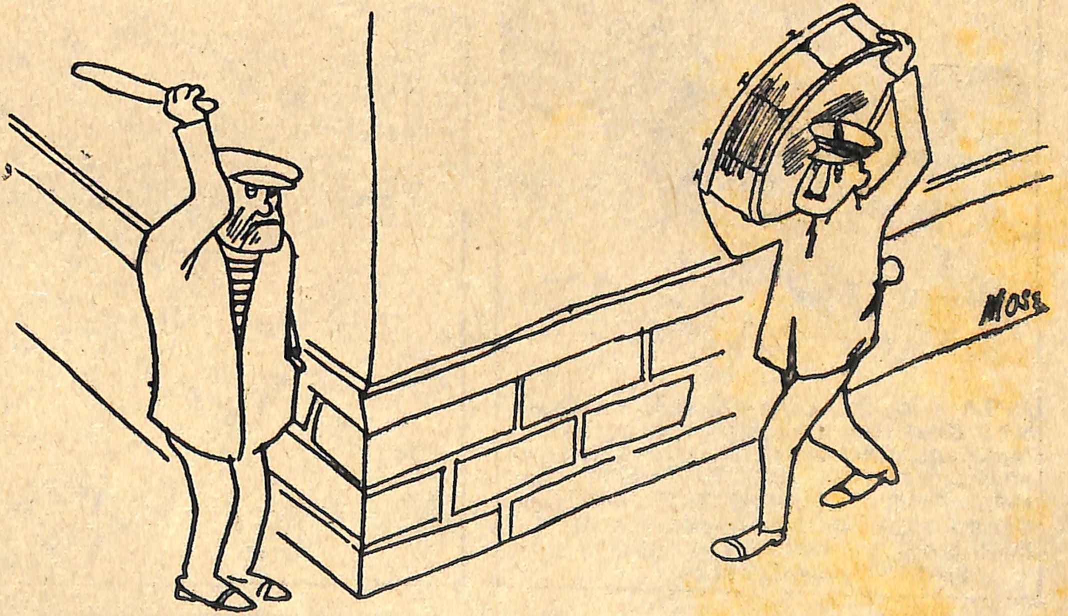
Dünya
Karikatürleri

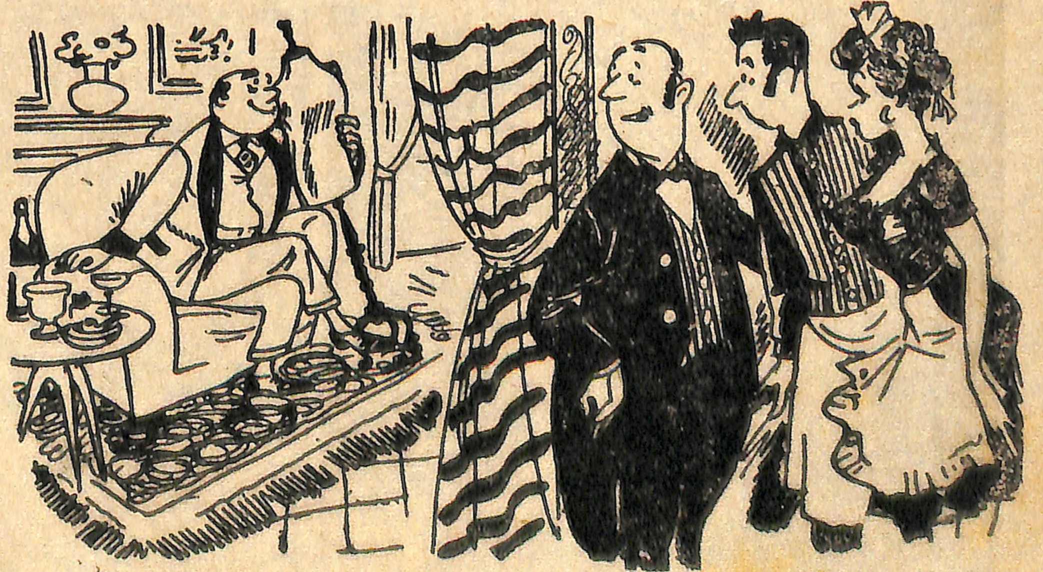
YAZISIZ

FRANSIZ

YAZISIZ

-FRANSIZ-

—DOKTORLARIN TAVSİYESİ BÖYLE : ŞEKERSİZ PASTA, KAFEYİNSİZ KAHVE, NİKOTİNSİZ SİGARA !..

İTALYAN

T. C.
ZiRAAT
BANKASI

Tasarruf hesapları
1958 yılı ikramiye plânında

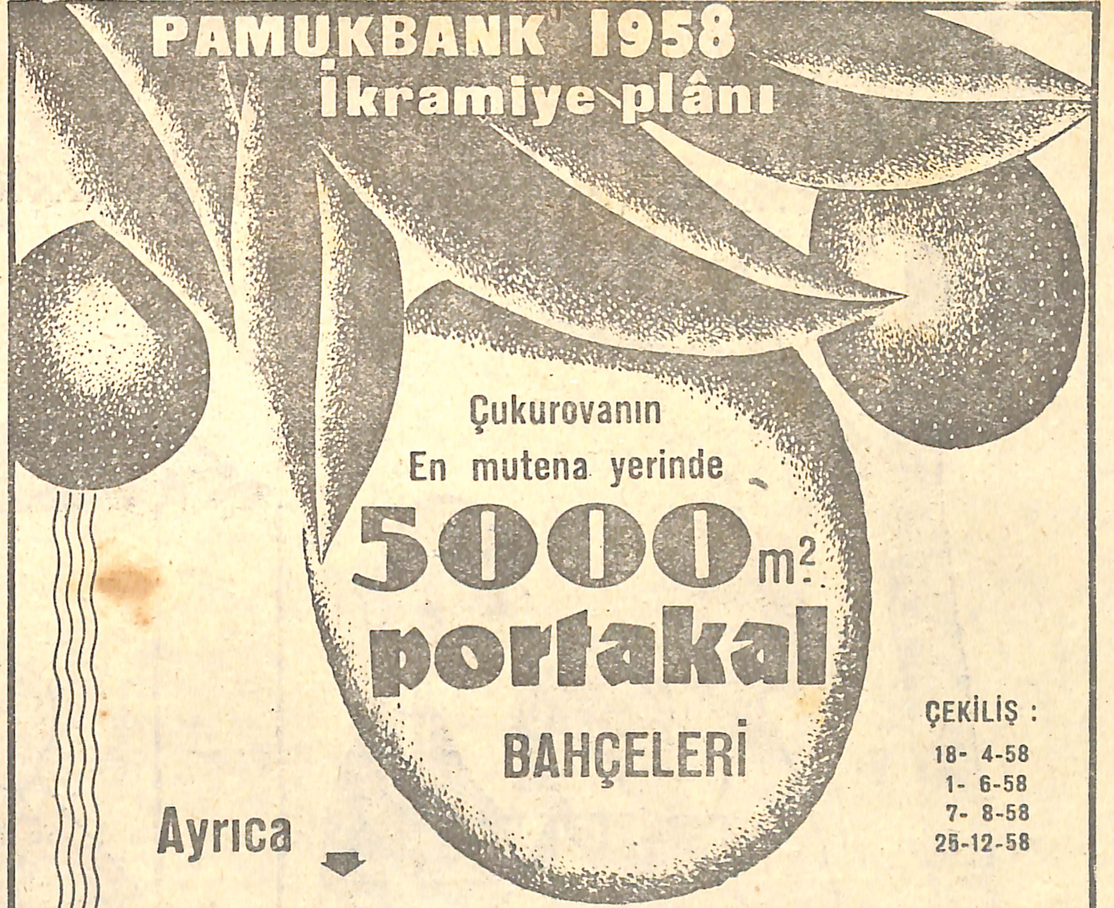
3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Türk Ticaret Bankası A. Ş.

Tasarruf Mevduatı Müşterilerine
1958 Yılında

Apartman Daireleri ve Zengin Para
ikramiyeleri

HER 150-LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

AKBABA

ÇUVAL MODASI!

— Kâğıt istemez, çuvala dolduruyorum!

Göz Ucu ile Avrupa

Yazan: Yusuf Ziya Ortaç

Bu kitapta Avrupa'yı ve Avrupalı insanı görecek, tadacak, tanıyacaksınız.

AKBABA YAYINEVİ FİATI: 1 LİRA